د پوهنتون
مینه
نـــاول
Ketabton.com
لیکوال
شکیل احمد «تسل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

لیکوال:

شکیل احمد تسل

۱۴۰۳ هجرې کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	د پوهنتون مینه/ناول
لیکوال	شکیل احمد تسل
کمپوزر	جهانزیب حبیبی
دیزاین	جهانزیب حبیبی
دچاپ کال	۱۴۰۳ هجرې شمسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چاته چې ناولونه خوښوي

لیکوالانو او خاص خپلې مینې ته H

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

السلام علیکم ورحمة ورکاته

دا چې پوهــــــېږو پــــه نـــاول کې د لیکـــــوال خـــــبرې ډېــــرې ســـتړې کـــوونکې وې نـــو د همـــدې لـــه املـــه زه هـــم خبـــــرې نـــه اوږدوم ســـتاسی نـــه می هیلـــه داده چې نـــاول راسره تـــر اخـــیره مطالعـــه کـــړې پـــوره بـــاورې یـــم چې انشـــــاالله د کـــوم نـــاول پـــه لوســـــــتلو چې ستــــاسو د نـــاول لوســـــتلو سره علاقـــه پیـــدا شـــوه دا نـــاول بـــه هـــم همـــداسی یـــو نـــاول وې ویې لولی او خونـــد ترې واخلی

په درناوې مننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل،

د روژې مازیګر و، د ژمي یخه هوا چلېده. لګیا وم خپل کالي مې وینځل، چې د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مې خلاص کړ او لاړم د پیغام پاڼې ته چې ګورم، یو ناآشنا نمبر دی.

لیکلي یې وو: "ډېره ښښنه غواړم، موبایل مې کور کې په بیک کې پاتې و او بیک په کوټېند کې ځوړند و."

ما ورته په پیغام کې ولیکل: "ورور یې که خور؟ نمبر دې غلط کړی."

بېرته یې ځواب راکړ: "ته څه کاره یې چې هرڅوک یم؟"

غصه مې راغله. د ورو موبایلو پیغام مینو کې یو آپشن دی د "چټ" په نوم هغې کې مې ورته نمبر ولیکه او ګوته مې په بټن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مې ورته ولېږل.

په دې دوران کې یې یو پیغام راغی: "ښښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی."

او بل پیغام یې راولېږه: "دا څه کوې دومره ډېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بیا پیغام مه کوه. لګیا یم کالي وینځم او روژه ماتی به هم تیاروم."

زه نو په دې وخت کې په یوه ځای کې مسافر وم. وظیفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پیغام یې وکړ: "ګراني، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم."

ما زړه کې وویل: "رازه! لړ تنګ یې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه.

ما ورته ولیکل: "نه ګرانه، مننه نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بیا راپسې غصه کېږي."

کالي مې خلاص کړل.

دیګ مې شروع کړ. بیا یې پیغام وکړ: "ګراني څه کوې؟"

ما وویل: "دیګ کوم."

هغې بیا وویل: "څه پخوې؟"

ما ورته وویل: "ګرانه، که نېردې وای، ستا سر مې پخوه، اوس لیروګان بینډی پخوم."

هغې وویل: "ګراني، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي."

ما وویل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تیار کم، بیا پیغام درته کوم."

شپه شوه، او یوولس بجې شوې وې. زما د پَهَرې یا چوکېدارۍ یو ساعت پاتې و.

ما ورته وویل: "ګرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو."

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دې، راته ځای جوړ کړې"

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنګه به وي؟"

خندا یې ولېږله او خدای پاماني مو وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر شو او بيا يې پيغامونه پيل کړل. دا ورځ هم تيره شوه، همداسې زموږ دې پيغامونو يوه هفته وخت ونيو. نه هغې زنګ ووهلو او نه ما يوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دي؟ مانه خو يې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم ګرانې، او د خبرو باندې هم ګرانې.

په موبايل کې مې د هغې نمبر راواړوه او زنګ مې ووهلو. د "اوکی" کولو سره يې په کړس کړس وخاندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تليفون يې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بريښنا شغلې وې چې زما په زړه کې دننه شوې، او زه په يو ناليدلې مخ مين شوم.

خندا يې ډېره ښايسته وه. لږه شيبه تيره نه وه چې هغې زنګ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملګرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبايل مې "اوکی" کړ.

سلام ګرانه، څنګه يې؟

جلۍ بيا په خندا شروع کړه او ښه په کړس کړس يې وخاندل. ما ورته وويل، ګرانې د خندا علت څه دی؟ هغې وويل، ستا د دې دومره تمثيل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وويل، ما ويل راځه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته يې. خو دا راته اوس ته ووايه چې تا ولې داسې کار وکړ.

ويلې يې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ويل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وې.

ډيرې خبرې مو وکړې او خنداګانې مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وويل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغير له ځنډه يې وويل، نازنين. او بيا يې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وويل، وفا.

په خندا شوه او ويل يې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وويل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ويلې يې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لېاره ويلی. زه پوهنتون کې يم او د پښتو ادبياتو په پوهنځي کې يم.

ما ورته وخاندل، هههههه.

ويلې يې، خاندې ولې؟

ما ويل، کال يا بل کال ته، لخيره ادبياتو نه خلاصيږې.

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وې ويل، وه قرآن دی، تا ونه وهې، دا څنګه خبرې کوې؟

ما ويل، خو ربښتيا وايم، کنه.

څه خبره يې کوله چې موبايل يې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کاوه، ايله راسره په اول ځل جلۍ په موبايل کې خبرې کړې وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه يې چې موبايل اوکی کړو، راته يې وويل، وفا جانه، زما موبايل کې روپۍ خلاصې شوې، زه درته نيم ساعت وروسته زنګ وهم، موبايل کارت ته مې ځواب ليږلی، ته موبايل بند کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو.

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده.

ما ویل، نوم مې سرفراز دی تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننګرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم.

په کړس کړس یې بیا وخاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړې، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې.

بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوې؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مئین کړم، او اوس لګیا یم ورسره خبرې کوم.

جلی بیا وخاندل.

ما ویل، لږ صبر، د هغې خبرو ځواب اوسي نه درکم.

ویلې یې، وایه.

ما ویل، زه خپله د غریبی نه په نهاره ویده کیږم، کله راته د کارت ونه وایې.

جلی یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنګ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنګ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوې؟

جلی غلې شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلی وخندل او وه یې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سیوری غړولی دی. هره شیبه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږیږي، سوچه لیونی شوی یم. د نازنین خبرو نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیرۍ به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "ګوره، کابلۍ تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړې زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې لمونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وې وخندل او وه یې ویل، " د مشرقي خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوې خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وې وویل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکړم، او په خپله خبره وفا وکړې."

ما وویل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندی ورک شم ."

وه یې وخندل، "مړه مشرقیواله، مخې ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته به یا کابل وګورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زه چې ورځ په ورځ زړیږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړیږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړیږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په تولو لاره کې غورزیږم، ژاړم

خلک به د لیونې ګمان کړي

زه چې د ځان سره بغنیږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د وړور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکاریږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وې وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارډ ته ورکړی وي، چې راغلې پوښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په عادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکرې ووهلې او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارډ راته وویل، "کارت راکه."

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وه یې وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لاړم. لوبه ګرمه وه، موسیقي چالانه وه، او ګډاګانې شروع شوې وې. ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنګ وهلی و. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دې فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنګ وهم."

زه لاړم او یوې چوکۍ ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لګیا وو، هلکانو ګډاګانې کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتین ته لاړم او یو بیر مې ځانته واخیست. یخ هم و، ساړه مې هم کیدل. بیر مې وڅښه، خواکې مې یو دوه ځوانان ولاړ وو، سګریټې یې لګولې وو. ورته مې وویل، "یو دوه کشه ماته هم راکړئ." سګریټې مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بیرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پوښتنه وکړه زما د غر او سینه

سړی د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاڅیدم او په ګډا شوم.

په ګډا کې راته زنګ راغی، اوکې مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وویل وویل چیرته یې؟" ما ویل لګیا یم، ګډا کوم."

ویل یې لږ صبر وکړه، چیرته پرده کې ولاړه وه او زما د ګډا سیل یې کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سندرې سره مې ښه ډېره ګډا وکړه.

بیا لاړم، هنرمند ته مې وویل: "دا سندره ووایه چې وایي:

'د یوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غویمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما ګډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حیران وو چې دا څوک دی، ښه ګډا مې وکړه، په ځان نه پوهیدم.

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنګ ووهه. موبایل مې اوکی کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولګیده، ټول وجود مې لړزېده، یخ راباندې راغی.

منډه مې کړه، کانتین ته، سګریټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپیدم، چې د پښو اواز مې واوریده.

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلۍ راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لړزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیګه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپیږې؟"

ما وویل: "نور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لړزې ونیولم."

هغې وویل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بیا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر ټیټ اچولی و.

هغه تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنګ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما ویل: "ښه یم، هر څه سم دي."

هغې وویل: "هماغه ځای ته راشه." او اړیکه یې بنده کړه.

لاړم هلته، یوه شیبه کیناستم چې کتل مې، نازنین بیا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته یې وویل: "فرازه، مخکې داسې معلومیدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاریدې."

ما وویل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دی، اوس مې بیا لړزه نیسي او بیا به مې په لس برستنو هم ګرم نه کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین زما په دې خبره وخندل او په مټ کې یې لږ وسکوندلم.

ما وویل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم سکوندم."

هغه بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سرک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانۍ سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کېنه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له ځانه سره یوسي"

ما وویل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وایې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفي ورور دی."

ما وویل: "نه کیږي نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، وه یې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تګ جلال اباد ته ښه نه دی، هېڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې وړم!"

ما وویل: "سمه ده، خیر دلته به خپلوانو کره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پیژني او نه یې زه پیژنم. د خلکو خولو ته به څه ګورم؟"

ویل یې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وویل: "سهي ده، نه ځم."

یوه شیبه مې ورته ښه وکتل.

نازنین وویل: "څنګه دې، راکي سترګې خښې کړې، خیر خو دی؟"

ما وویل: "نازنین، ته خو داسې نه ښکارې چې د فلانکي ولایت اوسېدونکي یې. نه دې ژبه د هغوی په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابلیانو په شان پښتو کوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننګرهار د خلکو په شان. او په ښایست کې داسې یې لکه د نورستان د پیغلو په شان."

هغې وویل: "فرازه، بیا دررله ټوله کیسه کوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې یې کلک په غیږ کې ونیولم او د مخ نه یې ښکل کړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو یو بل ته کتل او کلکې غیږې مو ورکړې وې.

ما چې ورته ویل چې بیابه کله ګورو نو همدا خبره نازنین هم غبرګه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وویل نازنین تر اوسه خو د تلیفون یارانه وه لیدلې مې نه وې خو اوس د لیدو نه وروسته به راته ژوند ډیر سخت شي د حجران دا شپې ورځې تیرول به راته ګراو شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دې جدایي ما نوره هم لیونی کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دی چې د باران پسي پټې وګرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنګه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دې ګورمه

نازنین وویل داسې به چیرته وکړې او چېرته به داسې شي

په نازنین هم نرۍ نرۍ لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دې لټوي

مونږ دواړو یو بل ښه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې ښکل کړه او تریننه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

ټیکسي مې ونیوله زما یو کنړی ملګری و د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې حرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلی چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دې پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دې هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکی مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایم

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچکانو سره لاړ نه شې چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لاړ شې چې ورسیدې بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پرې کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لېدنه چې اوږدې خبرې مو پکې وکړې او راتلونکې ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرله‌پسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دی چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې اماده او چمتو ناست اوسم

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لاړو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لړزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطایي په مخ کې ښکاریدله .

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډیر تیز راروان دی ناڅاپه، یو سخت ګرز شو. موټر په یو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زوروړ ملاق وخوړ، او بیا په دربیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعرې مې اوریدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونو یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی یم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلې. سترګې مې نیمبازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ویره او حیرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبایل ته زنګ راغلی وو یو کس پرې خبرې کولې او بیا یې وویل فراز څوک دی؟.

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه یم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مې یوه ژړغونې چیغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې زما په وجود کې یې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چیغه کې څرګند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی یم. ښه یم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژړغوني غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بېصبرۍ سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه یم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بېصبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لاړو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ وتلی یم. ، ډاکټرانو راته د درد یوه ستن او ګولۍ راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړی ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم . سبا به بیا درشم. ما کور ته هم زنګ وهلی و چې ما داسې حادثه کړې خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې ولګېدلې، پرته له دې چې یو څه ووایم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټینګ ونیولم، او په هغې شیبه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غېږه کې ورکې شوې.

"خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر وویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غېږ کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کیږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پریوتم او د آرامۍ ساه مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو بې خوبي وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپښین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما ویل: "که سر دې ښکته کم او پاځیږم، بیا نه وي چې ویښ شي او نارامه شي. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړ، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاځیدم ، مور مې له تندي مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخو نه ښکل کړم.

وه یې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما ویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هیڅ نه کیږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې موبايل ته پام شو، له جېبه مې راوويست، هماغه وخت ورته پيغام راغلی و. نازنين ۲۳ زنګونه او دولس پيغامونه رالېږلي وو.

د پيغامونو په لوستلو مې پيل وکړ:

- "سلام فرازه، اوس څنګه يې؟ کور ته ورسيدې؟"

- "سلام فرازه، زنګ او ميسج ته مې ولې ځواب نه راکوې؟"

- "سلام فرازه، يو ميسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي."

- "سلام فرازه، ليونۍ کېږم، نور مې ساه وځي، خير دی، يو ځواب راکړه."

- "سلام فرازه، د الله روی وکړه، ځواب راکړه."

- "سلام، زما نوم نازنين دی، که دا موبايل د هر چا سره وي، ماته يو زنګ ووهئ او د فراز معلومات راکړئ، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا يې آخري پيغام و.

ما ورته وليکل: "سلام، ګرانې، زه شکر روغ يم، خو ډېره ښښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنين راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبايل مې اوکې کړه.

ما وويل: "سلام، ګرانې."

نازنين په غوصه او ژړغوني غږ کې وويل: "مرګ، ګرانې؟ درد، ګرانې؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته يو زنګ هم نه شو وهلی چې ووايې رسېدلی يم. زما خو له غمه زړه وچاوده، همدا اوس سيرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وړوکی يې چې داسې چلند کوې؟"

"له هماغه وخت راهيسې مې څو زنګونه او پيغامونه درته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پېښ شوی. نه دې کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وويل: "ګرانې، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشريح کړم. بيا که هر څه غواړې، ووايه."

هغې وويل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ ليونۍ شوې يم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وويل: "ګرانې، زما خبرې يو ځل واوره، بيا نور قضاوت ستا په لاس."

ويل يې: "وايه."

ما ورته وويل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور يې کلينيک ته يوړو. زما د موبايل غږ بند شوی و. هلته ډاکترانو راته د درد ستني او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې وليده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پرېوتم. نور په ځان نه يم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبايل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پيغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . بايد درته مې داډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنين راته وويل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما ليونۍ کړې په دې کارونو، خير دی، داسې مه کوه."

ما وويل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس ښښنه راته وکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکلیف پیدا شو."

ما وویل: "سمه ده، نازنین، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازدیګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بیا به د شپې خبرې کوو."

هغې وویل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وویل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړیکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې اداء کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کېناستم. خور مې راته وویل:

"وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تللی وې او که اوس درباندې څه شوي وای، مور به څه کول؟" دې سره یې ژړا پیل کړه.

ما وویل: "لیونۍ، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی یم."

هغې وویل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نیولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، وه یې ویل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وویل: "مورې، د یو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وویل: "ولې دې مونږ ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سرې شوی یې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دې برابر کړي چې په راتلونکې کې داسې کار ونکړې."

ما وویل: "مورې، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وویل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وویل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتۍ روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنین سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنین رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل یې کړم.

بیا د هغې زنګ او په تلیفون کې د هغې غوسه مې یاد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاڅیدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکارې. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وویل: "نه یاره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی یم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او وه یې ویل: "دا څه وایې، فرازه؟ بیا دې مونږ ته ولې نه ویل؟ مونږ ته خو دې ویلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه یو غټ جوس راوړه."

ما وویل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

هغوی بیا کېنولم او احمد وویل: "فرازه، مونږ خو ملګري یو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "د يو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو وڅښه. ما ترې اجازه واخيسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنی سره. ورور مې راته وويل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر يې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او وه يې ويل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وويل: "ظاهراً خو ژوبل نه يم، په موټر کې په سيټونو لګېدلی يم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی يم."

ورور مې وويل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وويل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ويل."

ډوډی مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنين ته مې پيغام وکړ: "سلام، ګرانې."

هغې سمدستې زنګ وواهه، خو غږ يې ژړغونی و.

ما وويل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وويل: "فرازه...

نازنين ژړل او يوه يوه سلګی يې هم وهله لکه د مخکې نه يې چې په ژړا ښه زړه تش کړی وي

راته يې وويل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دی لکه چا چې په سيخانو کې ټومبلی وي او د اور پر سر يې نيولی وي

فرازه نن له سهاره چې پاڅيدلې يم هيڅ ارام مې نشته هرې خواته چې ګورم نو ستا تصوير مې سترګو ته کيږي

کور کې راته ټول وايي چې په تا څه وشول هغوی هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته يم او په سلګو سلګو ژاړم هيڅ مې نه هيريږې

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبرې کولې نو په ما مرګ تير شوی و

خير دی يو څه وکه زه نوره بې له ستا ديدنه نه شم صبريدلی

ما ورته وويل نازنين نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنګه کابل ته خپله وظيفه تبديله کم

زه هم نور بغير له ستا د ديدنه وخت نه شم تيرولی که وظيفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکې به يو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم

نازنين زما په دې خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ويل يې چې هرڅه کوې ژر يې وکه زه نور بغير له ستا د ليدلو وخت نه شم تيرولی

ما ويل سمه ده يوه هفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درځم کابل ته

ښه دا خبرې پريږده کابلې اوس دې حالات څنګه دي؟

ويل يې اوس چې تا دا خبره وکړه ښه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسې وم ما ويل که مړه کيږم

او رښتيا ته ووايه چې ستا کورنی څنګه ده ښه به درله خفه وي

ما ويل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه يې ويستل چې ښه دی الله بچ کړی يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل هو کنه په ما چې داسې مرګ تیر شو نو په هغوی خو به خامخا تیر شوی وي او وه یې نه ویل چې کابل کې دې څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دې په دروغو خلاص کړی

نازنین وویل ته د کور شمیره دې راکړه چې زه دې مورجانې ته induced ووایم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلی و

ما ویل ښه په غم مې واړوه دستې به مې ورور وژلی اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازې تللی یې

نازنین وخاندل ته په دې عمر کې د ورور نه ویریږې

ما ویل هغه مې مشر ورور نه بلکې پلار دی ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دې ځایه رسولي یو

په انډیوالی کې ملګری دی او په غلط کار نو بیا نه مخ ګوري نه څټ

وه یې خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وویل نازنین ما د درد ګولی تیرې کړې لږ ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیا به سبا خبرې وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه راځي

ما وویل سورت اخلاص ووایه او سترګې پټې کړه بیا وګوره چې څنګه درله خوب درځي

په همدې خبرې سره مو خدای پاماني وکړه تلیفون مې قطع کړو او ویده شوم

سحر چې پاڅیدم د کورنی نه مې اجازه واخیسته چې ځم وظیفي ته مور مې وویل نن هم پاتې شه چې سم ښه شې بیا سبا لاړ شه هلته به تاته داسې خوراک څوک تیار کړي

ما ویل نه مورې لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په رخصتی ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخیسته او لاړم وظیفي ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مې ټول شول پوښتنه یې راته وکړه او وه یې ویل

دفتر نه ځواب راغلی که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دی

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دی هلته ولې ځان بدلوې

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظیفي سره څه نورې زده کړې هم وکم نو ځکه ځان بدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دی زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکي ځای دفتر کې راته دنده راکړئ

هغوی هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکوو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دې څنګه که ولې نه راځې

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بلاخره دفتر نه زنګ راغی چې سبا ته دې اماده ګي ونیسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سبا به حرکت وکړم

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خدای پاماني واخیسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور خو مې وویل بلکل وظیفه مه کوه کور کې کینه کابل ته مه ځه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سبا مې خپلې جامې او ضروري شیان مې واخیستل او سیده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنین ته د ورتک نه وو ویلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتګ کار دې څنګه شو

کابل ته ورسیدم هغه ورځ مې دفتر کې تیره کړه دشپې مې نازنین ته میسج وکړو سلام ګراني څنګه یې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه یې

ویل یې ډیرې ورځې وشوې سبا ته ځم دشپې تر ناوخته مو خبرې وکړې او بیا مو خدای یاماني وکړه

د نازنین پوهنتون او زمونږ دفتر سره نږدې وو

سهار په وخت پاڅیدم ځان مې جوړ که او د پوهنتون په لور مې حرکت وکړو

پوهنتون ته لا د محصلینو راتګ نه وو شروع شوی زه مخکې نه لاړم چې هسې نه نازنین رانه بې دیدنه پوهنتون ته دننه شي

د پوهنتون سره د یو دوکان ډډې ته ولاړ وم چې د محصلینو راتک شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دې وخت کې مې لرې نه نازنین په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مینځ کې داسې ښکاریده لکه په ستورو کې چې سپوږمۍ روانه وي

ساړه هم وو چپترې یې د سینې سره کلکې نیولې وې

ما ورته میسج وکړو سلام ګراني نن خو داسې ښایسته ښکارې لکه حوره کاش ددې چپترو په ځای زه وای او داسې کلک دې په غیږه کې نیولای وی

میسج مې ورته وکه هغې دستي موبایل ته وکتل میسج یې خلاص کړو وې لوستو په ځای ودریده ګرده تاوه شوه ټول ماحول یې له نظره تیر کړه ما ورته شا اړولې وه چې ومې نه پیژني

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکی مې که سلام فرازه ته چیرته یې ژر ووایه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وویل هم ستا شاوخوا کې یم

ویل یې ووایه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دوکان خواته وګوره

چې وه یې کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیږه کې مې ونیوله چې کتل مې له سترګو یې اوښکې رواني شوې

ما یې اوښکې پاکې کړې لیونۍ ژاړې ولې؟

ویل یې فرازه پریږده چې ښه وژاړم دا د خوشالۍ اوښکې دي

دې وخت کې مې چې کتل یوه بله جلۍ راغله غږ یې وکړو نازنین!

دا جلۍ زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

زرغونه راغله اول یې سلام وکړو او بیا یې نازنین ته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین دا هلک څوک دی؟

نازنین ورته وویل زرغونې اوس چې دې ولیدو درته وایم خو ګوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نومیږي اصل کې د ننګرهار دی او زه ورسره مینه لرم زرغونې وویل نازنین ته پوهیږې چې ته څه وایې که کور کې دربانديږ څوک خبر شول نو وبه دې وژني ته خو لیونۍ شوې نه یې دا ته په کومه لاره سر شوې

نازنین وویل هو زه لیونۍ شوې یم او هغه هم د فراز د مینې مړه مې دې کړي زه یې په کیسه کې نه یم خو ته چاته مه وایه

ما ورله وویل زرغونې مونږ د یو بل سره مینه لرو ما د نازنین لپاره خپل ولایت کور کلی پریښود دلته راغلم زه غواړم نازنین خپله کړم ترڅو چې د کور خلک یې پوهیږي له هغې مخکې زه ورپسې مرکه لیږم

نازنین وویل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړې نه یې کوو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنین ته په دې هرڅه خبر نه یې لاړ شه بیرته دې خپل کور کلي ته وګرځه

ما وویل زرغونې ولې زه انسان نه یم کوم کمی دی راکې یا مینه کفر ده چې مونږ دواړه یې کوو

زرغونې وویل نه فرازه ستا کې د هیڅ کمی نشته او نه مینه کفر ده خو دا زمونږ رواج دی

زرغونې نازنین ته وویل راځه چې درس شروع کیږي ځو

نازنین په تلو کې راته لاس راکړ او وه یې ویل فرازه ښه دې کړي چې راغلی یې بیا لیدل او خبرې کوو هغوی روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

یو وخت یولس بجې وې چې نازنین پرله پسې اته میسجې کړې وې ما بغیر د میسج له جوابه هغې ته دستي زنګ ووهو

نازنین موبایل اوکی کړو او د اوښې غوندې وغړمبیده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولي زما میسج ته په وخت ځواب نه راکوې ته وګوره څو میسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکې دې زما پوزه پرې کړه

ما ورله وویل ډیره بښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مې موبایل ته پام نه دی شوی

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکي هوټل مخې ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوی دواړه د هوټل مخې ته ولاړې وې سلام مې وکړو ویل یې مخکې شه

زه مخکې هغوی راپسې هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغونې ته وویل تاسو څه خورئ

هغوی وویل ته څه خورې ما ویل زه قورمه او پلو

دوی هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ډبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالګه کمه وي

ډوډی راوړه ما زرغونې ته وویل

زه او ته به یو ځای کښنو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځکه ددې فشار جیګیږي دیته نه پلو به دی نه قورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سابه د نازنین مخې ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي

ما وویل نه تا اوس ناروغي تیره کړې د صحت خیال دې ساته دا پلو او قورمه همیشه وي خو صحت همیشه نه وي

ما زرغونې ته وویل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودې خوري کنه یخني به ورته وغواړم

نازنین ویل هیڅ هم نه خورم تاسو یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل سمه ده چې کورته لاړې هلته به یې وخورې

ما او زرغونې ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنین له قصده زرغونې ته قورمه یا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډیر خوند کوي نو په نازنین به ډیره بده لږیدله د سترګو لاندې به یې مونږ ته کتل

زرغونه هم شرمیده زړور خوراک یې نه شو کولی نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسې هم نازنین ورکوي ځان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غږ کوو خاورې به زه بیل ورکم زهر مو شه ځنګه په خلورو لګیا یاست

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل ولاکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاورې خوړلي

ما او زرغونې ورپورې وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاڅیده

راځه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دا به کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغې ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دې وایم چې دا دغسې هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما نازنین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږې ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبرې هم نه کوې

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوښتی یې ټول فکر دې راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسې شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکړ ددې هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړی وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولې

ما ویل ځکه چې نازنین ته ښه نه وو او بل ماسره د هوټل د بیل سوچ و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریواړو وخاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل وکړو خو خیر زه به دې هم خوښنه شم

تیکسي راغله، هغوی خدای پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکی مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وویل. "څنګه یې، زرغونې؟ الله دې خیر کړي، په نازنین خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وویل: "نه، په هغې هیڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانی له امله."

ما وویل: "بیا بیا یې مه راته یادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې یې نازنین وخندل. موبایل یې ترې کش کړ او وې ویل: "اورې فرازه؟"

ما وویل: "هو، اورم. څه، کوڼ خو نه یم." دواړو وخندل.

نازنین وویل: "د تاوان خبرې مه کوه. بیا به مې د ماما لور پیغورونه راکوي."

ما وویل: "دې کې د پیغور څه خبره ده، خو رښتیا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان یم."

هغوی بیا وخندل. نازنین وویل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې یو، بیا وروسته به خبرې وکړو."

ما وویل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنین وویل: "دا د تیکسي د ډرایور ده."

ما وویل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرایور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وایي، دا زما شمېره ده."

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیرې ته زنګ ونه وهې، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، ټوکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خیشتي خواته روان شوم. هلته مې یو دوه پولاني وخوړل، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیګری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګونې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، څنګه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټرې شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وويل: "خير دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وويل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وويل: "هغه څنګه؟"

ما وويل: "زرغونه له ځانه سره که، بيا تا او زرغونه دې له فاميليو څخه اجازه واخلئ ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره ووينو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښيار يې؟"

ما وويل: "پلو او قورمه."

چې کټل مې نازنين زنګ يې ووهو

د موټرو ګڼه ګونه ډېره وه ورو ورو مکرويان کهنه په سرک روان شوم موبايل مې اوکی کړ

نازنين سلام وکړو او شروع يې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې يوځای ډوډۍ خوراک راته سخت زور راکړ نه مې شو زغملی د هغې ښښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دې کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مينه مې زړه کې نوره هم زياته شوه

ته پوهيږې فرازه له هماغې وخته چې راغلې يو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاينه کوي

ما وخاندل او ورته مې وويل ښه دا تاسو يادولم په پرينجو مو زما ستړه وويستله

نازنين وخاندل نو ته څه فکر کوې چې مور دې يادولې

دواړو وخاندل

ما وويل نازنين هغه صحنه ما لپاره ډېره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلی سره خوراک نه دی کړی خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نيمګړتيا ونه وايې او خوشاله اوسې

نازنين ددې هرڅه مننه وکړه

په دې وخت کې د دروازې د ټک ټک اواز شو نازنين وويل فرازه خبرې مه کوه او بيا يې غږ که څوک يې راځه

د زرغونې خبرې مې واوريدې راغله نازنين ته يې ويل لکه د فراز سره دې خبرې کولې هغې وويل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره يې خبرې کولې

زرغونې نازنين ته وويل دې بالښت لاندې نه د غږ اواز راځې

نازنين وويل هو هماغه د غم زوی دی خوله يې نه بنديږي ما ورته وويل چې خبرې مه کوه خو چاته وايې

زرغونې وخاندل ويل يې ښه زه به لاړه شم

نازنين موبايل واخيست او زرغونې ته يې وويل چې اوس راغلی يې نو کينه

ما پرې غږ وکړو نه لاړه شه بيا دا خبرې نه شي کولی

زرغونې ترينه موبايل واخيست سلام يې وکړو او بيا يې وويل فرازه دا ښه کار نه کوې نازنين دې مونږ نه جدا کړې يو ساعت هم مونږ سره نه کيني دا ده او کوټه ده او ته يې لړ لړ خو يې زمونږ خواته هم لېږه

ما ورته وويل وجوداً ټوله تاسو سره ده ، خو روحاً زما سره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خاندل او وې ویل نو تش کالبوت به څه کړو چې نه مونږ سره کیني نه خبرې کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وې ویل زما څه کار دی هسې ولې زه په غم ځان ککړ کم نه راځم

ما وویل خیر دی زما په خاطر که ته رانه شې نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولی ستا د لارې مونږ کولی شو یو بل وګورو

زرغونې ومنله ویل یې سمه ده دا مرګ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وګوره ته څومره ښه یې او نازنین دې راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیبت کړی دا دروغ ولې وایې

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړی و غلې ناسته وې یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستي غوصه کیږې

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوې

ما ویل زرغونه پوهیږې چې زه توکې کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور ښه وایه سبا به ته راځې

ما ویل ته به مې غواړې او زه به نه درنم خو چې زرغونه درنه پاتې نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدې دی چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوې شپې ته راشه د لیلا خواته دې

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلې شه بې شرمې په چا مو وژنې

نوره مې اړیکه قطع کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فرازه نازنین لګه تنګه که

ما ولیکل څنګه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابي جامې په غاړه دې او د کوټې په دغه ځای کې پرته یې زه د اشدارې لاندې ولاړ یم تا ګورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

نازنین ژر له خپل ځایه پورته شوه اشدارې کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لارې ټول معلومات راکړل

ما وویل اشدارې کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دې خلاصه کړه

جلی یو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وایې که رښتیا چیرته یې

اوس مې لګه په کورنی وژنې

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل کله دروازې ته ځي او کله اشدارۍ ته غلی پخپل ځای کینه زه لاړم

جلی حیرانه شوه فرازه ستا دې زما په سر قسم وي وواېه ته چیرته یي کنه اوس له کوټې نه وځم

ما ویل دادې لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلی زرغونې راته وویل چې دا تنګه که ارامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وې ویل څوک داسې ټوکې کوي اوس به مې سا وتلې وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دې سبا به ګورو

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړې چای مې وڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکړ مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړی درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین څو میسجونه راته وکړل چې څنګه دې ناوخته کړو

کله چې ورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکي ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دواړه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا ځارم چې څوک رانه شي هغه لاړه زه او نازنین یې یوازې پریښودو

زرغونه لاړه پټه کېناسته، ځارنه یې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه ګوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او وه یې ویل: "د غم زوېه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ویل یې: "ودې ګوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرګ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کښېناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما تربنه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: " ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګرې هم ده."

ما وویل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه ورنه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

مونږ پنځه خویندې یو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوی مکتب وایي او زه پوهنتون."

ما وویل: "ولې خپل ولایت کې ژوند نه کوئ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پیدایښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وویل: "نازنین، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتیا دي؟"

نازنین وویل: "هو، دا رښتیا دي. خو زما پلار یو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زړې خبرې دي."

ما وویل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وویل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولیږم، چې پلار دې څه وایي."

نازنین وویل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخیري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بیا به دا خبرې وکړو."

ما وویل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو یو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وایي. که یې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې میسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنین ژر پاځېده، ماته یې وویل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې یو څو عکسونو د کیمرې والا باندې واخیستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وویل: "زویه، کله راځې؟"

ما وویل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تګ راتګ ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بیا مې خور تلیفون واخیست. ویل یې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وویل: "انجونې کالي غواړې، بنګړي غواړې، ته دا شیان."

ویل یې: "نه، وروره، ته چې څه یادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه یاد کړي، دا مې د ادې لپاره غوښتي."

ما وویل: "سمه ده، خورې، چې راتلم، راوړم یې."

اړیکه مې پرې کړه.

یو ساعت وروسته، نازنین مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وویل: "ولې؟ تا خو ویل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ویل یې: "د پلار مې څه کار پیدا شو، ویل یې چې ځو کور ته."

ما وویل: "په خیر سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د یو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. اوکی مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وویل: "وعلیکم سلام. ته فراز یې؟"

ما وویل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک یاست؟"

ویل یې: "زه د نازنین پلار خبرې کوم."

ما وویل: "سلام، کاکا، څنګه یاست؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترګو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل یې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلای شې؟"

ما وویل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو یې راته نازنین مخکې ویلی و، خو ځان مې ناګاره کړ.

ادرس یې راکړ. ویل یې: "زه به ستا په تمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته ووایم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوښتم رااوښتم. لس بجې شوې، چې کټل مې نازنین مېسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اورې؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنګه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودې کټل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنین وویل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کیږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووایه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني مېسج وکړ. هغې هم تږله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغوني، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغوني هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پاماني مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاځېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رینجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رینجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمي بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رینجر په مخکې سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنګ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړې مشي وکړه، او بیا یې د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رینجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجرې ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېری به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دې ورور دی؟"

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قوماندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دې هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومیږې چې د ډېرې ښه کورنی نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زارې درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، تربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کړس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې خبرو سره مې ورور پاڅېد. له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

وې ویل کاکا : "د دې له خوا زه بښنه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن یو سپینږیری پلار وژړاوه. تا یو سپینږیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رینجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پاماني وکړم. ما وبښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وایه، ډګروال صاحب."

هغه وویل: "بچیه، خبره د خوښې نه ده. ښایسته ځوان یې، او نازنین درسره مینه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنین په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده یې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څریکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونیولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وویل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنین دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنین نه د خپل ژوند په بیه لرې لاړ شم. بیا به نه ما وګورې او نه به مې غږ واورې "

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګۍ مې وهلې، چې: "نازنین، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لویه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخیستې. همکارانو ته مې وویل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه لیکله. له دفتره ووتلم. نیغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنین زنګ راغی.

هډه کې موټر کې کیناستم. له سترګو مې اوښکې همداسې روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنین زنګ راغی. د موبایل په سکرین مې چې د نازنین نوم ولیدو، په زړه کې مې سلګۍ شوې. خواکې ناست نفر راته وویل، "وروره، خیر خو به وي؟ څه بده پیښه شوې؟"

ما وویل، "هو، بده پیښه شوې." نور مې څه ونه ویل.

د نازنین اړیکه مې پرې کړه. نمبر مې تور لیست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل څارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور لیست کې واچوه چې بیا اړیکه ونه نیسي. کتل مې، پیغام یې رالیږلی و. پرته له لوستلو مې پیغام هم تور لیست ته واچوه. ژړا مې نه دریدله.

یو وخت سروبي ته ورسیدو. ډریور ته مې وویل، "استاده، یو دوکان ته ودرېږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرید، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سیند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخیستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پیغام رالیږلی و: "سلام فرازه، ښه یې او چیرته یې؟"

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنین ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنین ته ووایه چې نور به نه د فراز شکل ووینې او نه به یې غږ واورې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې راته وویل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وایې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغونې، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې روانې وې. مازیګر کلي ته ورسېدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او سترې مه شې یې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پریوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ویل، "فرازه زویه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پریوتی یې؟"

ما وویل، "هیڅ، ستړی یم، ما یوازې پرېږده."

مور مې لاړه، زه بیا سلګو ونیولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ویل، "وروره، اوبه درته تیارې کم. ولامبه، ساه او صورت به دې په ځای شي

زه پاڅیدم او غوصه شوم ما ونه ویل چې ما په ارامه پرېږدي فکر مې ګډوډ و خور مې ونیوله او یو څلور څپیړې مې په مخ ووهله هغه کیناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونیوله پورته مې کړه غاړه مې ترینه تاوه کړه سلګو ونیولم ښه ډیر مې وژړل

خور مې راته وویل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووایه؟

ما وویل خورې ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هیڅ نه دي شوي

خور مې وویل نه وروره څه خبره ضرور شته ته خو ما کله په داسې حالت کې نه یې لیدلې ووایه خیر دی کنه اوس ادې ته غږ کوم

ما وویل هیڅ نشته یوځل مې وویل کنه نوره غلې شه

دې وخت کې مې په زړه درد راغی کیناستم ما ویل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه یې راکړې ویل یې

فرازه څه خبره ده دا خور دې ولې داسې ورخطا ده او تاسو ولې ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې مورې زړه مې درد کوي هیڅ نه پوهیږم

مور مې غیږه کې کلک ونیولم ویل یې څه خبره ده ووایه

زما بیا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لرې ویاله وه هلته کیناستم او په ژړا شوم چې وه خدایه دا دې په څه عذاب ککړ کړم ما داسې کومه ګناه کړې وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولې زه د نازنین په مینه کې داسې ګیر کړم

هغه یې ربښتیا ویلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصیب یې خوار شي په ورکړې مین شینه

نازنین تا ماته له اوله دا خبره ولې نه کوله

بل خوا زرغونې زنګونه او میسجونه کول چې یوځل خبرې وکړه نازنین ښه نه ده مونږ په شفاخانه کې یو

زنګ یې راغی ما همداسې ژړل اوکی مې که هغې چې زما غږ واوریدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل زرغونې که هغې رانه دا خبره پټه کړې وه نو تا خو به ویلي وو تا راته ولې نه ویل چې نازنین کوژده شوې یا یې بل چاته ورکړې اخیر ولې نازنین ولې یا الله ماته مرګ راکې نه یم خوشاله په دې ژوند

نور په خان پوه شوی نه یم

یو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه تولو کورنۍ مې سر ته ولاړه وه.

ما وویل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پرون بې هوشه شوی وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وګورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکترانو وویل، "اوس له خطرې نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنګونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلۍ تولو شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېر یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبایل ته اوکی کړه. زرغونې سلام واچوه.

"اوس څنګه یې، فرازه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

"ډاکترانو څه وویل؟"

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوې؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!

ما وویل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غږ یې واورم، مړ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه ببنم. هغې زما په زړه لوبې وکړې،

"فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازې ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنګ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغۍ نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. مني یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دې منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتې نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتې نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلۍ مین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتې نه تېر شه. له هماغې جلۍ سره واده وکړه، زما په خاطر ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړ چې د دې رشتې نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

زرغونې هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغې ته نازنین ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا ټپه یې لیکلې وه

ستا به زما نه ګیله کیږي

زه د رواج په زولنو تړلې یمه

ما چې زرغونې ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنین په څنګ کې ناسته وه.

د زرغونې نه مې چې خبرې بس کړې، پاځېدم د کوټې ووتم. مور مې وویل:

"زویه، لرې لاړ نه شې چې تاته ګرځیدل ښه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، مورې، هیڅ چیرته نه ځم، د کور مخې پټو کې کینم."

بهر ووتلم. د پټي په پوله کیناستم. مازیګری و. طبعیت پخپل رنګونو او تول آسمان د زېړ او نارنج رنګونو په رنګین پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستی شعاوې د غره په سرونو کې لګیدلې او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تګ تیاري نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبیعت د زړه دهڑکن ته ورته و.

تولې فضا د شرایطو په رنګینو رنګونو کې د ارامتیا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شېبو هوا د یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا **FRESH** کړل،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کلیوال ملګري راغلل. سترې مشي مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، خبر شوی یې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خیر کړي، وروره! دا څه پېښنه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وویل چې په تا څه چل شوی او شفاخانې ته یې وړی وې."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وویل، "هو والله، مونږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورونه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

قدوس وویل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وویل: "شکر دی، اوس ښه یم. بس داسې رالاندې یو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زمونږ د محفلونو مالګه به مو ورته ویل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه یې پورته کړه:

"په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ایسار وي

بس ګیله من به له خپل یار وي

که د چا روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، یارانه دې نه کوینه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وویل: "ادامه ورکړه!"

هغه بیا ټپه شروع کړه:

"که مې ژړا که واویلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا لیونی برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې یو ځل بیا نازنین مخې ته ودرېده، او د هغې یادونه مې د زړه په تل کې بیا ژوندۍ شوه

قدوس بیا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بیا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

ورته به ګرانه ګذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه یې زما په زلفو بند دی، رابه شینه."

ما پرې غږ وکړ: "ملګرو، نور دا ټپې بندې کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصال وویل: "فرازه، خیر خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته یې؟ ستا خو داسې بنداروته ډېر خوښ وو، نن څنګه خفه یې؟"

ما وویل: "خیر دی، بس نن مې زړه یو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پیل شول. ما ملګرو ته وویل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شئ."

هغوی وویل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شې، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګوو او ساعت به دې تېر شي."

ما وویل، "سمه ده. که کور کې یې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ویلی و. ورته ویلي یې ول چې: "د هلک زړه مات شوی، ګذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، وه یې ویل:

"سپیه رزیله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسې دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی یې چې اوس دا کارونه کوې؟ مورې ته دې ولې دروغ وویل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودرید او وه یې ویل:

"لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس یې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کیناست. مور ته مې وویل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسیږي او هر څه یې هېر شي."

ما وویل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترګو ښه نه ښکاري."

ورور مې بیا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. وه یې ویل: "ته دومره پخپل سر شوی یې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندې ماتې کړم، چې د کور د دروازې نه هم بهر تللی ونه شې!"

کشر ورور مې بیا هغه کېښېنولو او ویې ویل: "لالا، خیر دی. ته څه مه وایه. مورې به خبرې وکړو."

مور مې وویل: "زویه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلۍ ده، کاریګره او سواد داره هم ده."

ما وویل: "مور جانې! خبره د ښایست او بدرنګۍ نه ده، نه د سواد او کاریګرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوری دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه یم. تاسو کېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم.

همداسې پاڅېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اوه یا اته پیغامونه رالیږلي وو:

"سلام فرازه! څنګه یې؟ ناروغي دې څنګه ده؟ نازنین اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوې، نو یوازې تا یادوي."

بلخوا، سباوون ماښام خپلې مور ته زنګ وهلی و. هغې ته یې ویلي و: "مورې، دلته زما سره یوه ډاکټره جلۍ ده. مورې دواړه یو بل سره مینه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولایت نه ده. تاسو یې کور ته په جرګه لاړ شئ."

مور یې حیرانه شوې وه او ورته ویلي یې و: "زویه، مورې خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنګه داسې کار کوې؟"

سباوون ورته ځواب ورکړی و: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. مورې دواړه یوځای لوی شوي یو. هغه ماته د د ناهیدې خور په څېر ښکاري. زه څنګه د هغې سره واده وکړم؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار یې ورته ویلي و: "زویه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنګه وکړو چې سباوون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بیا یې خپل کاکا ته زنګ وهلی و او ټوله کیسه یې ورته کړې وه. د نازنین پلار د خپلې لور په زوریدو او فراز ته په مینه کې د رسیدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنین یې د خپل زړه ملګری موندلی دی.

بیا یې نازنین ته زنګ وهلی و، وه یې ویل: "اوس ځان خپلې مینې ته ورسوه او خپل یې کړه. زما له خوا ازاده یې."

زما په موبایل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنګ وواهه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تګ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملګري مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسله یا جاینماز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خورې، لږې اوبه راته کیده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غېږ کې سر کېښود.

مور مې په ویښتانو کې ګوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفګان دې ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفګان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جګړه کوې؟"

ما ورته وویل: "مورې، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره مانه پټه کړې وه."

په دې سره مې له سترګو اوښکې رواني شوې. "مورې، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلي وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترګې راته واړولې او وه یې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه مورې، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوې؟"

ما په ژرغونې غږ وویل: "مورې، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرګ دی، مورې. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وویل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زویه، بیا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وویل: "مورې، که څه راباندې وشول، ښځه راته وکړه. که ته مې ونه ښیې، خدای به مې هم ونه ښیي."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او وه یې ویل: "بنده کړه خوله دې، دا څه کمعقلې خبرې دې چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او خور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړه او ومې ویل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تیارې کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته راغلم، مور ته مې وویل: "مورې، وګوره، زه څنګه ښکارم؟"

مور مې وویل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکارې."

ما ورته په ټوکه وویل: "نه یې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو یې زما په سر باندې کش کړل. یوه شیبه په کور کې وم، بیا ووتلم، پرته له دې چې څه ووایم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقیم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وویل: "رئیسه، زما ویزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې ورکړ او ویزه یې پرې ووهله. له هغې ځایه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د تک ټول کارونه خلاص کړل. اوس یوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوچ مې وکړ. ته یوه ځل تلیفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره یم.

تلیفون چې مې چالان کړ، د دومره ډېر میسجونه راغلي وو. زرغونې تر اویا میسجونه کړي وو. ما د میسجونو لوستلو ته شروع وکړه.

کله چې تر غرمې زما درک نه و شوی، نو زرغونې مې د ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چیرته دی او تلیفون یې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته یې زنګونه وهلي او د خپلوانو نه یې معلومات کړي، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بیا یې زما هغې ویزې والا ملګري ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کیسه کړې وه چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د طیارو میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې ځارلم چې منع مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلي وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیري کې به څه راکوې؟

فراز، ولې ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډېر تشویش نه لېونی کیږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجران په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندی یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړ نو خبر به شې چې زه مړه شوې یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قرباني ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې اوکی که چې یوه چیغه مې واورېده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چیغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلګو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فرازه، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ږکو خاطر وکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

د نازنین زړه سلګو دومره ستړی کړی وو چې نور یې غږ نه شو کولی راته. ما بیا وویل: "نازنین، ګوره، زه دغه دی روان یم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبرې وکړه، کنه زما حالات هم خرابیږي."

نازنین، قربان دې شم، یو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنین زما غږونه اورېدل، په ډېر تکلیف یې وویل: "ته راځې؟"

ما وویل: "هو، دستي رسیږم، خیر دی، ته ځان بیداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبایل بند نه کړې، خبرې کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاڅېدم روان شوم، ټیکسي مې ونیوله. نازنین سره مې خبرې کولې. ما ویل: "نازنین، ډوډۍ دې خوړلې؟" ویلې یې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه وږې ده." ما وویل: "نازنین، څه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ویل. زرغونې غږ کړه: "بیریاني راوړه، ددې ډېره خوښیږي."

ما ډریور ته وویل: "موټر یو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بیراني ډوډۍ او یو څه نور واخیستل، او روان شولو. د نازنین غږ ورو ورو ښه کیده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وویل: "موبایل کاکا ته ورکه." موبایل یې د نازنین پلار ته ورکه. ما ورته وویل: "کاکا، که بده یې نه منې، زه درځم، ما نازنین او زرغونه یوازې پریږدئ، تاسو دې کوټې ته ووځئ."

هغې وویل: "سمه ده، بچیه، پخیر راشي."

کور ته یې ورسیدم، ما موبایل کې وویل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه یې خلاصه کړه. د نازنین پلار وویل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پورې کړه. نازنین چې زه ولیدم، منډه یې کړه او په غاړه مې پریوته. دومره یې زما په سینې وژړل چې زما ګریوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ویل چې بس، بس کړه، خو اخیر یې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولې داسې وکړل؟ ته چیرته ځې او ما پریږدې؟"

زرغونه پاڅیده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وویل: "لیونی، زه هیڅ چیرته نه ځم او نه تا یوازې پریږدم، وګوره، درته مخکې ولاړ یم."

نازنین ښه ځان په ژړا ستړی کړ،

ارامه مې کړه. غلې شوه. ځای ته مې یوړه، سر یې زما په زنګون کېښودو او اوښکې یې روانې وې. ما ورته وویل: "نور بس کړه، لیونی، او پاځیږه، ډوډۍ مې راوړې، دا وخورو، وږی شوی یم."

زما هم اوښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دی."

ویل یې: "نه، پاڅم رادې شي. نه شم کیناستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورګانې راغلې. "ستړې مه شې!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاڅیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کیناستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنګونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنګ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د طیارو میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنګ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "وروره، زه نازنين دي كره يم ته لاړ شه، خپلې وظيفې ته."

ورور مې حيرانه شو. ويل يې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ يم چې تا ايسار كم لاړ نه شې"

ما وويل: "وروره، نورې خبرې بيا كوو، زه هم درځم. ناوخته ستا خواته

ته كور ته زنګ ووهه چې د مورجانې به سودا وي. نوره مې اړيكه پرې كړه او راغلم د نازنين سر، ته ودريدم."

ما زرغونې ته وويل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه وږى شوى يم، او نازنين به هم وږې وي، چې وې خورو."

نازنين مې كينوله، او د نازنين مور ته مې وويل: "مورجانې، كه ستا اجازه وي، زه به نازنين ته په خپلو لاسونو د چايو سره ډوډۍ وركم، ځكه دې ته وريجې ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنين وويل: "قسم دى، كه يو كپ ډوډۍ د چايو سره وخورم."

ما وويل: "نازنين، وږې كيږه، مه دا وريجې، هر وخت پيدا كيږي، خو ستا صحت نه پيدا كيږي. ته به د چايو سره ډوډۍ خورې."

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تياره كړه، دسترخوان يې هوار كړو. نازنين مې ښكته كره، ما وويل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړې."

نازنين وويل: "زما لاسونه پاك دي."

ما وويل: "خاورې پاك دي، د سهار نه په ژړا يې او پوزه پرې كشوې، ورشه، لاسونه دې ومينځه.

بيا ټولو وخاندل، خو نازنين ضد وكړ او كيناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وكړه، زرغونه مې هم كينوله. نازنين وويل: "ګوره، زرغونې ته بيا هغسې ستونه ونكړې چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، كنه زه پاځم." ما او زرغونې ورپورې وخاندل

نازنين د ډوډۍ خوړلو په دوران كې راته وكتل، او بيا په ژړا شوه او په غاړه مې پريوته: "ښه، ته ما پريږدې، او ځې، زما دې حالاتو ته هم نه ګورې! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وكړل؟ هيڅ دې په ما زړه درد نه كوو، هيڅ دې نه ويل چې دا به مړه شي."

ما ورته وويل: "نازنين، زه هيڅ چيرته نه ځم، دا وګوره، درسره ناست يم، او چې څه مې كول، هغه مجبوري وه، موږ سره هغه وخت دا كار مناسب نه و."

بيا مې ورته وويل: "هله نازنين، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص كړل."

يو ځل يې وخاندل: "تاسره د خيټې غم دى، د غم زويه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنين لاړه، مخ او لاس يې پرېمينځل د سر ويښتان يې جوړ كړل، ټيكرى يې سم كړ.

كيناسته د خبرو شور شو يو بل سره مو خبرې كولې د نازنين پلار هم راغى او كيناستو خبرې مو شروع كړې ماته يې د خپل وراره كيسه وكړه چې دغسې كار يې وكړو

ما ورته وويل كاكا جانه زه هيڅ په دې اړه ويل نه غواړم كه يې ووايم تاسو به وايئ چې دا په دې كار خوشاله دى خو نه

څه چې وشول په هغې كې زه هيڅ ګنهكار نه يم زه هيڅ خبر نه وم پاتې شوه د وراره مسله دې

هغه د هغې حق دى دا ډير غلط كار دى چې څوک لور خور په ماشومتوب كې د چا په نامه كوي يا خپل ځوى ته يو څوک په نامه كوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هرې پیغلې او ځوان حق دی چې د خپل ژوند ملګرې پخپله وټاکي په دې کار کې باید والدین مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنین مور خورګاني او زرغونه د نازنین سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنین پلار ته مې وویل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شویې او ورور به مې هم په تمه وي

نازنین پاڅیده پلار ته یې وویل دا پرې نږدې چې لاړ شي همدلته یې پاتي که

ما ویل نه نازنین ځم ورور به مې په تمه وي

ویل یې زه د هرڅه نه خبره یم چې تا ویزه او ټیکټ اخستي او نن شپه دوه بجي ځې خارج ته

د نازنین پلار وویل زویه داسې کار ونکړې لاړ نه شې زه به دې ورور ته زنګ ووهم چې فراز مونږ ایسار که

ما ویل نه کاکا نه پاتې کیږم ځم

نازنین زه هیڅ چیرته نه ځم سهار بیا راځم ګورم دې

نازنین وویل نه فرازه ته نه راځي بیا

هیڅ چیرته نه شې تللی

که بیا هم نه ایساریږې نو پاسپورټ او اسناد دې ماته راکړه بیا لاړ شه

نازنین ټینګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په یوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نونازنین ته مې وویل: "زما ټول اسناد او وسایل په هوټل کې دي، زه هیڅ ځای ته نه ځم." خو نازنین زما خبرې هېڅ نه منلې. ما بیا د نازنین پلار ته وویل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره یوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنین پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وویل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخیستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنین پلار راته وویل: "زویه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکی کړی، نو په الله یقین وکړه چې موږ فکر کاوه نازنین به نن شپه ژوندۍ پاتې نه شي. ستا په راتګ او لیدو حالات یې بیرته سم شول. زویه، که ته بیا لاړ شې، نو نازنین به مړه شي. زه نازنین په داسې حالت کې نه شم لیدلی. ته پوهېږې چې کله مې ورارہ انکار وکړ، ما څومره د نازنین د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زویه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د هلک لپار په خواست پسې ځي، خو زه د خپلې لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خیر دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنین د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زیات درد وکړ. ورته مې وویل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنین ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وویل: "واخله، نازنین، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختیار ستا دی. څېرې کوې یې، سوزوې یې او که له ځان سره یې ساتې."

نازنین زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترګو یې اوښکې رواني شوې. ما ورته وویل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به یې وي.

د نازنین پلار او کورنۍ یې ډېر ټینګار وکړ.

"خو ما وویل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوی سر مې خدای پاماني وکړه او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسیدم. ورور ته مې ټوله کیسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، وه یې ویل: 'ته سهار هغوی کره لاړ شه او ورته ووایه چې موږ مرکه دروړو.' ما وویل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنین د تره زوی د نازنین په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنین پلار ته دروغ ویلي وو چې هغه له یوې جینۍ سره مینه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنین خپلې مینې ته ورسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخیسته او د نازنین دې کره لاړم. چای یې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مي د نازنین پلار او نازنین ته وویل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بیا مې ورته وویل: 'کاکا که دې خوښه وي تاسې هم راسره لاړ شئ، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړئ او زموږ ژوند به هم وګورئ. کنه، زه وایم چې همدا اوس یو ځای لاړ شو.'

نازنین په خوښۍ چیغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کلیوالي ژوند وګورم. چې لاړه شم، پلاره؟' پلار یې وویل: 'فرازه زویه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وویل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه یم او ستاسو په راتګ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترینه رخصت واخیست.

نازنین په تلو تلو کې راته وویل، "ګوره فرازه، دا وار سم موټر کې کینه چې بیا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شې."

ما وویل، "سمه ده." موټر کې کیناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم یې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چیرته د تېښتېدو نیت مې نه وو. ځان مې غلې نیولی وو. ورور مې چې ښه ځان سترې کړو، کیناستو او راته یې وویل، "وروره، ته انسان یې که څناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ایا زما په روزنه کې کمی راغلی وي که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی یې. په تا مې تعلیم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وایې چې د دې مور او ورور په زړه څه تیریږي.

ګناه دې خپله ده او سزا یې موږ ته راکوې. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه."

بیا یې زما مور ته وویل، "نن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنین هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه."

ما ورته وویل، "وروره، خیر دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلۍ خوښه کړې ده. زه بغیر له هغې د بلې جینۍ سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترګې مې له اوښکو ډکې شوې او وه یې ویل، "ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وویل، "خیر دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وګورئ، جلۍ وګورئ. که مو خوښه نه شوه، بیا به زه ستاسو خوښه کوم. خو یو ځل تاسو هغه خلک وګورئ."

مور مې وویل، "زویه، څنګه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله یو."

ددې چې کومه جلۍ خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هیڅ ونه ویل پاڅېدو او روان شو

ما مې مور ته وویل خیر دی مورې ته مې ورور پخلا کړه زه بغیر له نازنین نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وویل سمه ده زویه ته غم مه کوه زه یم هرڅه سموم ته بې غمه شه

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر ورورته وویل زویه خفګان پرېږده دا ددوی ژوند دی پرېږده چې دوی خوشاله وي مونږ یې ورسره څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل سمه ده چې دا خوشاله دې په دې رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور ضرور غواړم او کوم به یې

ما وویل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډیر خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلې کوټې ته ما د ورځې په جریان کې څو ځل د نازنین پوښتنه کړې وه خو بیا مې ورته میسج وکړو

سلام نازنین څنګه یې اوس د طبعیت څنګه دی

ویل یې ښه یم د خان صیب زویه اوس به دې هم پوښتنه نه کوله

ما ورته ولیکل نازنین د کورنۍ سره مې ناستې او مشورې مو کولې

ښه کورنۍ دې څنګه ده فرازه ؟

ما ویل شکر دی ښه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه ښه نه یم

نازنین ولیکل الله دې خیر کړي څه شوي فرازه

ما ویل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول وجود مې ټوک ټوک دی

ولې په څه خبره یې وهلې

ویل یې چې ته څنګه دومره غټ کار بغیر زمونږ له اجازې کوې او کړی دې دی

نازنین وخاندل هههههه شکر چې خمبیره یې کړې د ورور د لاسونو قربان شم ما ښیرا کړې وه چې خدای دې زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دی زما ښیرا قبوله شوه

ما وویل نازنین زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې او راته یې وویل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړی وې چې داسې به کوې نو دې وخت کې مې زړه ډیر خفه شو او له ځان سره مې وویل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دې د پلار په شان وروره هم خفه کړو

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وې ویل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوایي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر ولیکم خو بیا وایم چې د خر توهین ونه شي

ته ولې دومره کم عقل شي یودم

ما وویل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی.

زنګ مې اوکی که سلام یې وکړو او شروع شوه

های بې انصافو ویر او ژړا لپاره زه ومه د خیر او خیریت خبرونه ما ورل راوړل وژړیدم زه ستاسو نه زیاته اوس چې خپلو کې خوشاله هستئ د یو ساعت نه زیات وخت وشو چې نه تا فرازه وویل چې زرغونه څنګه ده یا سلام مې کوه او نه نازنین وویل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وویل زرغونې د نازنین نه تا ماسره ډیر بد کړي که زنګ دې نه وای وهلی اوس به جرمني کې وم خو ستا د لاسه دې بلا ته پاتې شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني په کړس کړس وخاندل غوښتل یې چې نازنین ماپسې په غوصه کړي نو کړل یې

خا تاته اوس نازنین بلا ښکاري دې غریبې ستا لپاره امریکه پریښوده ته یې احسان هم نه مني

موبایل د دواړو مینځ کې ایښی وو او اواز یې جیګ وو

نازنین وویل فرازه د یو جرمني تګ لپاره دې زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخیر مې د مننې نتیجه دا شوه

ما ورته وویل نازنین ستا د لاسه خو زه هم نن خمبیره شوم او ورور مې ښه په مړه خیټه وهل راکړل دیته خو نه ګورې

په دې خبرې زرغونې وخاندل

نازنین وویل سمه ده چې زه بلا یم نور به درسره خبرې نه کوم همدې سره یې موبایل بند که

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنګونه او میسجونه وکړل ځواب یې رانکړ موبایل مې سر ته کیښود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنګونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاڅه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کټل مې خورمې راغله ویل یې وروره ویښ یې راځه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاڅیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولې ځواب نه راکوې

ما بیا ځواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مې وویل زمونږ ګاونډي بلال ته یې کوژده کړې شپې ته یې د شیرینې خورې پروګرام دی ټول کلیوال یې دعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیګر راشئ ستاسو کور کې به سړیو ته ځای جوړ کړو

مور مې وویل سمه ده زویه ګاوندیتوب دی او یوه شپه ده خیر دی تکلیف به وکړو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم ګورم چې ټول کلیوال ملګري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوی د بلال د کوژدې خبرې کولې ګپ مو لګولو نهه بجې وې چې،

نازنین میسج وکړو فرازه موبایل اوکی که یو څه درته وایم ما بیا ځواب ورنکړو لګه شیبه وروسته د نازنین پلار زنګ ووهو

بلاله بچیه مونږ درنو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه راځئ دلته داسې چل دی هم نه کیدو که ورته وایم چې راشئ هم نه کیدو دوه لانجو کې ګیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشئ زه به مو مخې ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درځو

ما وویل سمه ده چې ننګرهار ته ورسیدې زنګ ووهئ زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لاړم کور ته ورور مې هم کور کې و ما مې مور ته وویل مورې هغه خلک راځي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

کوم څوک یادوې هغه هغه کوې او نور نوم یې نه اخلې

ما وویل هسې نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزیله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاڅیږم درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل نازنین دي کورنۍ راځي چکر ته او مونږ کره رازي

وروز مې وویل اوس به څنګه وکړو شپې ته خو دلته خلک راځي او دوی هم دي

مور مې وویل نو څنګه کوې زه خیر دی مونږ سره به لاړ شي ګاونډیانو کره ساعت به یې هم تیر شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمې لپاره مې تیاری وکړو دولس نیمې بجې وې چې نازنین دي ورسیدل.

زه او وروز مې مخې ته لاړو. وروز مې وویل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته یوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنین دي سره شوم او کور ته مې یوړل. ټولېکورنۍ مې ورته ستړي مه شي وویله، بیا مې هر یو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنین نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او وه یې ویل: "زما نوم نازنین دی." بیا مې د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وایي. مور مې وویل: "لرې شه، زموږ په منځ کې کار نه لرې." نازنین یو څه ورته وویل، مور مې وخندل او له سره یې ښکل کړه.

ما مور ته وویل: "مورې، اوس به ماته حال ووایې چې دې درته څه وویل."

مور مې وویل: "نازنین وایي، پلار مې تږی شوی. فراز ته ووایه چې حجرې ته اوبه یوسي.

ما ورته وویل: "نه مورې، دا خبره نه وه. وه یې ویل، ته ځې که لرګی درپسې واخلم!"

خور مې په جیګ کې اوبه راوړلې چې دا یوسه حجرې ته. ما اوبه واخیستې او مور مې نازنین دي مخکې کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنین پلار ته ګیلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکلیف شوی نه یې؟"

میرویس خان کاکا وویل: "نه بچیه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره ښودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاکا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنین لپاره هم ښه ده چې فکر یې یو څه سم شي."

دې وخت کې مې د وروز فکر یوسل او اتیا درجې ګډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې یې وچیچلې او پاڅېد. وه یې ویل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقیقو لپاره به بهر ووځم."

وروز مې ووت. میرویس خان کاکا وویل: "هو بچیه، د کلي تازه هوا او ارام چاپیریال انسان ته سکون ورکوي، او چې بیا شنه فصلونه ګورې..."

دې وخت کې مې وروز آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته یوسه."

ماته خو د وروز وضعیت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ادت وویله او روان شوم. څنګه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، وروز مې په ویښتانو کې ګوتې واچولې او د حجرې شاته یې کش کړم.

"د شرمېدلي زویه! ته نه شرمېږې چې د نازنین د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وویل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه یې؟"

ویل یې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مینه ویلي چې وروز جانه؟ د نازنین پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وویل: "وروره، میرویس کاکا غږ وکړ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سره يې يوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلې زويه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د ګډوډو ويښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنين او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تياروي. نازنين زما د حالت په ليدو وخندل او وه يې ويل:

"فرازه، دا ويښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنګه داسې ځنګل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وويل: "ورور مې يوه لغته راکړه او له ويښتانو يې ځوړند کړی وم!"

نازنين او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ويښتان يې سم کړل او راته يې وويل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

ما وويل: "هيڅ، صرف دومره مې د نازنين پلار ته وويل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنين په ليدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بيا يې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا يې راکړه."

هغوی بيا وخندل. خور مې وويل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان يې نه يې وهلی!"

نازنين وويل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو وليد چې ځان سمبالړکم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخې شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بيا مې وويل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بيا يې هم وليدم.

ما خور ته اواز وکړ: "ځانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنين غږ وکړ: "دا بېچاره خو لګيا ده، که ته يې کار ته پرېږدې! راغلی يې او د مشر ورور غيبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژېړ شو. ورور مې وويل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کېنه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بيا دې کور کې ونه وينم، رزيله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او ميرويس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنين او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو ته مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کيناستو ډوډۍ ته. ورور مې وويل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنين مې مخې ته شوه. ما ورته وويل: "رزيلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خير دی، نشته!"

نازنين وويل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نيت ځانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وويل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بيا راخوشې وي!"

مالګه مې واخيسته او لاړم. ورور مې بيا وويل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بيا لاړم، چاقو مې راوړ. ويې ويل: "لاړ شه، لږه ښوروا راوړه!"

ښوروا مې راوړه. وه يې ويل: "لږې وريجې راوړه!" وريجې مې راوړې، کرارې يو ځای ته کېناستم.

ميرويس کاکا وويل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

ما وويل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وويل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وختچې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښې چلول پيل کړل. د ولږې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وويل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بېهوشه کېږم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنین ډوډۍ خوړلې وه، لوښي یې راوړل. زه یې ولیدم، راته یې وویل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وویل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنین راغله، د وریجو نه یې مړۍ جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنین وویل: "خوله خلاصه کړه!" او مړۍ یې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وویل: "څه یوه فلمي صحنه ده؟ څه مینه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بیرته وګرځول. چپلی ته مې لاس کړ، تبنته زمونږ ټوله مینه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنین ته وویل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور ولیدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنین روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بیرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ویالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بیرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وویل: "خورې، دې مېلمنو ته خو دې باغ پورې چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وویل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازیګر به یې یوسم."

نازنین وویل: "هو، مازدیګر به لاړ شو."

ما وویل: "اوس تیار ماړه یاست، تش به ورته ګورئ! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

زرغونې وویل: "هرڅومره چې ماړه یو، ستا له قصده یې شکوو او خورو!"

ما وویل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه یاست! ګوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو ګوزاره کوئ. بیا مو په نیمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دریواړو خندا وکړه. نازنین مې خور ته وویل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بیا به لوښي ومینځو."

زه هم بهر ووتم. مازدیګر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو دیګونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجۍ هوارې کړې د سیل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملګرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړ. ما ملګرو ته وویل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې یې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنین پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کلیوال په خوشالی سره د کارونو کې بوخت وو، هر یو په منډه وو.

نازنین راته زنګ وواهه: "فرازه، چېرته یې؟"

ما ورته وویل: "ډېره کې یم."

وې ویل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د تیکرې په پلو کې مالګه له ځانه سره وړې. نازنین، خور مې، او زرغونې په پټو کې بادرنګ شکول. ما ورته وویل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ویل: "موږ یې خورو، ستا یې څه؟" بیا یې ماته کامره راکړه او وې ویل: "ته په دې زموږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنګ شکول، ما یې عکسونه ویستل. کیناستل د بادرنګو خوړلو ته. ماته یې وویل: "ته هم راشه!" ما وویل: "زه یې نه خورم او له تاسو سره هم نه کینم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني زما خور ته يي وويل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولی سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنين خواته نږدې شوم. نازنين وويل: "د غم زويه، يوه غاړه راکړه! څنګه دومره لرې لرې ګرځې؟"

ما وويل: "د غم لورې څه پوهېږې؟ د قارون په شان ورور مې دی ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د څانګې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مينه خبرې وکړم."

وې ويل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکيږه."

ما وويل: "نازنين، زموږ کورنی دې خوښه شوه کنه؟"

وې ويل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګيږي. ورينداره وګوره، څومره د مورجانې خيال ساتي."

نازنين وويل: "او د څانګې خو مه وايه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د څانګې پسې به ژبی شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله څانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله يقين وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وويل: "لکه چې بد زه يم، چې هېڅ تعريف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغوني وويل: "تعريف، تعريف نه لري!"

نازنين وويل: "بد به ستا په ليدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دی. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکټر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم وليد! ليدل خو لا څه کوې، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چيرته دی؟"

خور مې وويل: "نازنين خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوي؟ په ډېرو سختو کې يې نه دي ژړلي، مګر چې کابل نه راغی، دومره يې وژړل چې ان ډاکټر ته مو يووړ. يوه نيمه ورځ په کوما کې و."

"يوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه يې زه ووهلم، او بيا يې د غاړې نه تاوه کړم. راته يې ويل: 'خفه نه شې' او ژړل يې."

په دې خبرو د نازنين سترګو کې اوښکې راغلې. راته يې وويل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په څانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وويل: "سمه ده، تاسو مو کيسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېرې ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سيل شروع شو.

لومړی نغمه يې په ساز کې دا ونيوله:

"دا زموږ زيبا وطن"

ورپسې يې دا نغمه ونيوله:

"ورور مې ولاړ و، تا مې تاوکړل مروندونه..."

وې ليدم: "قسم دی ياره، وې ليدم!"

دې نغمې پسې يې د ملنګ جان رباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې يې چاربيته وويل. او نور يې سروکي او ټپې شروع کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر یو به نمبر په نمبر پاڅېده اوږګډاګانې به یې کولې.

وروړ مې هم ناست و، د نازنین پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سیل هم شروع و، نازنین ورته عجیب عجیب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت یې تېر و.

موږ هم میدان ګرم کړی و، ګډاګانې او اتڼونه مو کول، چې نازنین زنګ وواهه. ما اوکې کړه. وه یې ویل: "فرازه، زه په بام ناسته یم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته یې سیل بند شو، چای یې وڅښل، بیا یې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وویل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولین نګاه تو ای نازنین دل باختم

ای کاش نمی‌دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وویل: "په همداسې طرز کې زه یوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونیوله، ما مایک واخیست او شروع مې کړه:

په اولین لیدو مې تا، ای نازنین زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی

په اولین لیدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګرنګونو کې پریوتو

چې نه صبرېږمه له تا، دا څه جادو دې کړي دې

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستی ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوې نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګی یې بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیونی ویم، زه به چاته ښاپیری ویم

فیصله وشوه غلطه، تپوس وکړي د لیلا نه

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا واخلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جېبه راوویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دې نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلې غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دي کور ته راغلې وې. خور مې، زرغونه، او نازنین درېواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولې وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل"څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کېږي. ډېر زیات تنګ دی."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چېرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چېرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځئ، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: " ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کېږو."

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کېږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملګري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کېږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وایې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مي هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مي. که بله سندره مي وويله، نو په کلي کې به مي هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وويل: "ځانګې، د انګړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم ديرې ته، کتل مې چې، ورور مې او د نازنين پلار پاڅيدل. ما پوښتنه وکړه: "چيرته ځئ؟"

ورور مې وويل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تياره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بسترې هوارې کړې او بيرته ديرې ته راغلم. د ملګرو ترځنګ کيناستم. شپه په پخيدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسيقي فضاء په سر اخيستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنين راته ميسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته يم او ستا د غږ په انتظار يم."

ملګرو هم ټينګار کاوه چې څه ووايم. کش يې کړم او مايک يې راته راکړ. ما هم لومړی يو رباعي وويله او بيا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مينه نه پوهيږې، که دې ځان نانګاره کړی

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل يې، ته زما د زړګي سر يې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشۍ سره ناست وو، حيران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل وواېه.

د غزل له ويلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کيناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته يو نيم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته يووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په ديره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ويل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چايو بندوبست وکړو."

پاڅېدم، سترګې مې ومخلې او لاړم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراټې پخولې، خور او ورينداز مې حويلۍ پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چايو لپاره يې اور بل کړی و.

ما مور ته وويل: "مورې، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وويل: "نه زويه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شيان خوري، خو نن به مونږ ورته کليوالي خوراک تيار کړو. شيدې، چای، پنير، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وويل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خورئ چې را يې وړم؟" په دې وخت کې د نازنين مور راغله، او زرغونې ته يې وويل: "ته پاڅه، زه د شيدو چای جوړوم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وویل: "ته ځان مه تکلیفوه، دا زموږ د لوګو کار دی، سترګې به دې وسوزي."

د نازنین مور وویل: "خیر دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بیا وویل: "فرازه زویه، نور هیڅ شي ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنین وړه خور راغله. هغې راته سلام وکړ او وه یې ویل: "فراز لالا، بیګا خو دې ډېره ښه سند

ما سمدستي په خوله ورته لاس کېښود. مور مې او د نازنین مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وویل: "جلی، پرېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وویل: "نه، زه اوس هندو یم چې دې راته 'لالا' وویل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې جګه شوه.

مور مې وویل: "فرازه، ورور به دې څه وایي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وایم ځکه چې نازنین دي دلته دي، خو وروسته به ګورو. تا خو مونږ وشرمولو."

رنګ مې تک زیړ شو. نازنین هم راغله او په خندا یې وویل: "هو کنه، مور جانې، زرغونې هم خندل. فراز رښتیا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وویل: "نه، مورې، دا دروغ وایي!"

"دا هر څه راباندې همدې پیشو وکړل!" ژړل یې او راته یې وویل چې سندره ووایه."

د نازنین مور په مسکا وویل: "موږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وایي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونیولو. فرازه، ډېر ښایسته غږ دې دی، ډېرې ښایسته سندرې دې وویلې. ډېره مزه یې وکړه."

مور مې په خندا وویل: "بیا شرمېدلې نه چې 'نازنین، نازنین' دې ویله."

نازنین وویل: "هو کنه، د ټولو کلیوالو مخکې یې زما نوم اخیسته، زه یې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هیڅ خبره مې نه شوه کولی. چې کتل مې، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وویل: "زنځو ته دلته ما لیږلی یې که دوکان ته؟"

د نازنین مور وویل: "زویه، موږ ورته وویل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنین هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وویل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه یوازې ناست دي."

ورور مې وویل: "ورک شه له سترګو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنین مور ته وویل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر ګران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لارې شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي"

نازنین په خندا کې ورور ته وویل: "هو کنه، ودې نه واهه، د وهلو لایق دی!"

ورور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کېږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته مې وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، ورور مې، او د نازنین پلار لاړو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه تازه تازه په کور کې پيدا کېږي. چې مو کتل، نازنين دې هم راغلل. هغې خپل پلار ته وويل: "پلار جانه، مونږ چکر ته يوسه؟"

ما ورته وويل: "چکر څه کوئ؟ ديګونه دلته راوړي، ښايسته باغ دی، ميوې او ترکاري شته. په ديره کې پسه ولاړ دی، هغه به حلال او ځوړند کړو، هر څنګه چې ديګ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچيانو خيمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړئ؟"

د خبرې په اورېدو يې وويل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنين، دواړه خويندې يې، زرغونه او ځانګه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او ميرويس خان کاکا ته مې وويل: "دلته به کېنو."

ورور مې په ديره کې پسه پټ حلال کړی و او باغ ته يې راوړو. د نازنين پلار ډېر خفه شو او ويې ويل: "ولې مو دومره غټ تکليف وکړ؟

ورور مې په موسکا وويل: "ډګروال صاحب، تاسو به بيا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتګ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بيا ماته وويل: "هله، ونه کې پړی واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړي واچول. د نازنين پلار هم پاڅېد او ويې ويل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "نه ګورې، ډګروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنين پلار وخندل او ويې ويل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښېږي."

ما ورور ته وويل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکياني راوړم چې ديګونه باندې کړي."

ورور مې وويل: "همدې لپاره دې ځان اوزګار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنين د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د مولی پاڼې يې خوړلې. ما په خندا ورته وويل: "ته خو د غوا غوندې لګيا يې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنګه؟ ځئ چې زو، ديګونه پاخه کړئ"

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مينځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه وليدو، ډېر خوشاله شول.

نازنين وويل: "زه به ترينه روښ پخوم."

زرغونې وويل: "زه به ترينه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وويل: "زه به قورمه تياره کړم."

بس، ديګونه يې راوړل، لرګي هم تيار او وچ پراته وو. نازنين لومړی له پسه سره عکسونه واخيستل او بيا يې په ديګونو پخولو شروع وکړ

ښه شيبه وروسته ديګونه پاخه او دم شول. اورونه يې د نغرو څخه لرې کړل او انګار يې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجې کېناستل. مامې خور ته وويل:

"ته هم ستړې شوې يې، او ګرمۍ هم وهلې يې. خو زه خير دی. نازنين دوی ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وويل:

"غرمه ده، چای نه څښو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې يې پاکوو، غرمه کېږي."

دريواړه لاړې ترکارۍ پسې. زه هم لاړم، ليمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو يې شروع وکړه، او ډېر ښايسته سلات يې تيار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تياره شوه. همدې باغ کې کېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنګه غلی یې؟ څه نه وايې؟"

ما ويل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

نازنین ته مې وويل:

"نازنین، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښایسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زیات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنین وويل:

"هغه څنګه

ما ويل:

"څکه چې روش ته ګورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږی."

ورور مې په غصه شو:

"رزيله سپیه! خره! په یوه سا یې راته لس رقم نومونه واخیستل. ته غلی کېږې که نه؟ دې بېچاره څومره ښایسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وويل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وويل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وويل:

"دا رزیل نور په خبرو مه اچوه. غلی یې پرېږده."

ما وويل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانیو ته داسې وکړه چې نازنین ډېر ښایسته روش پوخ کړی. ته نازنین ته انعام ورکړه، زه به یې زرغونې ته."

ورور مې وويل:

"د سخي ارسلا خان زویه، دواړو ته یې خپله ورکړه."

نازنین وويل:

"څانګې ډېره ښایسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

ما ورته وويل:

"تاته یې لا نه درکوم، ته د څانګې خبره کوې!"

نازنین غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ویل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله یې بنده شي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخندل. مور مې وویل:

"فرازه زویه، دا جنکۍ مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما یو غوری وریجې او دوه کاسې روش وخوړه. زرغونې ته مې وویل:

"ماته یو قابګیر وریجې نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنین وویل:

"فرازه، پاڅه ودرېږه."

زه حیران شوم او پاڅېدم. نازنین لاندې وکتل او وې ویل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځایه کړه؟"

ما وویل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

وه یې ویل:

"دومره خوراک خو غویان هم نه کوي! نور بس که، څه دربانديې ونه شي!"

ما ورته وویل:

"دا خېټه زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سیخ کباب تیار دی."

نازنین وویل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خورې؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیګر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو د کوچیانو خیمې او رمې وګورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونیوله، نازنین کښېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوځول.

بېرته ښکته شوه، چای او چهارمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر تینګار کاوه چې غر ته خېژو ما وویل:

"ناوخته دی، ځه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درځو ته. ځه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري ټول ناست وو د ویالي په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو ستړې مه شئ وکړه، کېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویلې، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

"فرازه، مننه کوم او د تکلیف کولو بښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کېنول."

ما وویل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېدای شي سبا زما کوژده یا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بیا مه کوه."

بلال وویل:

"بیا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړی وو. د ټولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکلیف یې راسره وویست."

ما فرهاد ته وویل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپیدا کړې چې یو ساعت خوشالي بیا وکړو."

وه یې ویل:

"سمه ده، بیا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخیسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وویل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ویل:

څه ووایم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بیا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی یم، الله دې وکړي."

ټولو ملګرو ورته وویل:

"د څه نه خبر شوی یې؟"

ما بلال ته وویل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووایم."

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. ورور مې او د نازنین پلار ناست وو په ډېره کې. ما میرویس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه دربانده د سیتار او منګي سیل وکړم؟"

وه یې ویل: "ولې نه، بچیه! دا خو به سم کار وشي. دې وخت مو نه دی کړی."

ما وویل: "سمه ده."

ورور مې وویل: "فرازه، سیل دا چیرته کوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

وه یې ویل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم یواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډګروال صاحب به لاړ شو."

ما ویل:

"وروره، ته مشر یې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلی ته یې لاس کړه، "ډاریک یې، ګوزار وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وهې"

"زه او ډګروال صاحب ځو!"

ډوډۍ مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنین پلار د فرهاد دي حجرې ته لاړل او زه یې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کټل مې، نازنین او ټول راغلل. نازنین وویل، "ولې خفه یې؟"

ما وویل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هیڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنین وویل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وویل، "نه، پوچکان یا ډک او تش کوو. هغه شی چې په لاسونو کې یې پټوو او وایې چې کوم کې دی."

نازنین وویل، "سمه ده."

د نازنین دواړو خوېندو وویل، "موږ یې هم کوو." ما وویل، "راځئ."

نازنین ته مې وویل، "ته به ماسره نه یې، زه او دا دواړه وړې. تاسو درېواړه غټاني شئ."

نازنین وویل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وویل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلي نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس ښکار کړ، موږ یوه نمره وګټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمرې وګټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به یې سترګو ته کتل.

یوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې یې له شرمه ټیټې کړې. ما ورته وویل، "نیغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترینه واخیست.

زرغونې وویل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وویل، "ځل همدا دی چې چا سره وي او هغې ته وګورې نو ورخطا شي."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته یې راکړه، بیا به یې کلک وځکندلم.

لومړی میدان موږ وګټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاڅیدم لاړم ویل یې حجرې ته اوبه راوړه دشپې یوولس نیمې بجې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلم نازنین دي ته مي وویل تاسو لوبه وکړئ زه ځم حجرې ته اوبه وړم او بیا ځم سیل ته

نازنین ډیره کلکه شوه چې خیر دی مه زه اوس مو ایله ساعت تیر شو ما ویل نه ځم

ویل یې سمه ده بیا دشپې رانه شې ستا کوټه کې مونږ ویده کیږو ما وویل سمه ده او ترینه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجرې ته ښه سیل مو وکړو سیل ختم شو زه هملته په حجره کې د فرهاد دي سره ویده شوم

سهار وختي میرعلي کاکاا د فرهاد پلار راغی لمانځه ته یې پاڅولو

زه هم پاڅیدم لاړم کورته چې کتل مې ورور مې او ډګروال صیب لمونځونه کړي وو دیره کې کټ کې ناست وو

ورور مې وویل ته لکه دشپې کور کې نه وې او ځان دیې رسولی وو

ما ویل وروره فرهاد راپسې دشپې زنګ ووهو ځکه لاړم

ښه ورشه لمونځ درنه قضاء کیږي لمونځ وکړه

لمونځ مو وکړو د چایو نه وروسته مې ورور کورته ننوتو زه او د نازنین پلار یوازې پاتې شولو

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه د مېلمه پالنې نه دې ډیره ډیره مننه ډیر زیات خوشاله شوم چې ستاسو کورنی مې له نږدې ولیده

ما تاسره یوه وعده کړې وه زه به دې ورور سره خبره وکم

ما ورته وویل کاکا جانه مونږ تاسو ته هیڅ لا نه دي کړي او تاسو هیڅ چیرته نه شئ تللی دا هفته به مونږ سره تیروئ

پاتي شوه د وعدې خبره نه مونږ درځو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو

میرویس کاکا وویل نه بچیه کور مو تش پریښی مونږ نور ځو بیا به که خیر وي درشو اوس خو مو کور ولیدو

لنډه دا چې حرکت یې وکړ

مور مې ټولو زنانو ته جامې اخیستي وې خور مې نازنین دي ته بنګړي اخیستي وو وریندار مې هم ورته څه اخیستي وو

چې تلل د نازنین او زرغونې سترګې له اوښکو ډکې وې زما خور لپاره

نازنین موقع پیدا کړه ماته یې وویل فرازه ته به دې کورنی کله راوړې مونږ کره

ما وویل راتلونکي هفتې ته درځو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بیا خرابیږې

ځوک نه وو کلکه غاړه یې راکړه ښکل یې کړم راته یې وویل زه به دې په طمعه یم.

ما وویل سمه ده اوس روانه شه کوټې نه ووځه چې څوک رانه شي

نازنین لاس راکړو د خدای پاماني لپاره رنګ یې یو رقم ته شو

ما وویل وخانده کنه بیا ژاړم

نازنین مسکی شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني یې وکړه زه ورسره موټر پورې لاړم څه شیدي او پنیر وو هغه مې هم یوړل

موټر سره مو خدای پاماني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنین د موټر نه لاس ویستی و او ماته یې خوځوو

چې کله هغوی پنا شول زه هم کورته روان شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم د نازنین په تلو ډیر خفه شوم او زړه می تنګ شو

کور داسي خاموشه فضاء غوړولي وه تا به ویل که خدای مکړه غم پیښ شوی اوسي

خپلي کوټي ته لاړم ګورم خور مي لګیا ده کوټه راته جوړوي او ډیره غمجنه ده

راته یي ویل وروره کور ته دې فکر دی څنګه خاموشه او بی خونده شو د نازنین دي په تګ ما وویل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه یمه

بیا یي وویل وروره زه به مور سره خبرې وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنی یي هم ډیر ښه او مینه ناک خلک دي چي ستا او د نازنین خبره وکړي.

زه غلي شوم خورمي بستري ټولولي او د نازنین دي صفتونه یي کول وروره زرغونه څومره خوږه جلی ده زما ډیره خوښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندې څومره په تربیه وې څومره اخلاقي وې

مور یي ددوي نه ښه ښځه وه د ادي ورسره داسي ساعت تیر وو ټوله ورځ به سره ناستي وې خبرې به یي کولي داسي معلومیدې لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چي سره پیژندل

خور مي خبرې کولي او زه د نازنین یادونو له ځانه سره وړی وم

خور مي راباندې غږ وکړ وروره زه تاته لګیا یم او ته مي غږ نه اورې کوټه یي جوړه کړه ما وویل راځه چي لاړ شو د مور خواته

د مور کوټي ته لاړو ورور مي ویندار او مور مي ناست وو هغوی هم د نازنین دي صفتونه او خبرې یي کول

خور مي وویل مورې اوس مو څه خیال دې نازنین او کورنی خو مو ولیدله ډیر ښه خلک دي نازنین هم ښه او قابله جلی ده نو څنګه جرګه ورپسي نه ځي

ورور مي وویل فرازه ته څه وایي لاړ شو څه خبره خو به یي له کورنی لخوا یي پیښه نه شي

ما ورته د نازنین د پلار کیسه وکړه

په میرویس کاکا نازنین ډیره ګرانه ده کله چي دا خبرې زمونږ مینځ کي راغلي خبره خفګان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنین حالات ډیر خراب شول حتا شفاخانه کي بیستر وه

بیا چي زه خبر شوم کور ته یي لاړم نو پلار یي راته وویل چي فرازه بچیه د هلک کورنی ځي د جلی کورنی ته په جرګه

که ته غواړې زه به ستاسو کور ته د نازنین په خاطر درشم او خپله لور به په کور کي درکم خو ته چیرته مه ځه کنه نازنین مړه کیږي

نو نن سهار چي کله تلل د نازنین پلار راته وویل چي بچیه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دې ستا او د نازنین خبره ختمه کم

ما ورته وویل چي نه کاکا دا کار به ستاسو کور کي کیږي دلته نه او راتلونکي هفته کي به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چي هروخت ورځئ

ورور مي وویل ډیره نره او د پښتو خبره دې کړې چي تا کي دومره سړیتوب له کومه شو په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مي وخاندل او ورور ته مي وویل فراز ښه خبره کړې تر هغې به مونږ هم ځانونه تیار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وویل مورې زه به د نازنین پلار سره خبره وکم که ویل یي مشران راولئ یو به یي سو کنه مونږ به یوازې بیا لاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې غوصه شو اوس داسې بې پښتو کار راباندې کوې زه مشران ورم چې هم د میرویس کاکا سترګې جیګې شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

ما ویل سمه ده ځنګه چې ستاسو غوښه وي

زه دیرې ته ووتلم کتل مې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه ډیره خفه یمه هیڅ مې نه ته او نه ستا کورنی له سترګو لرې کیږي

زړه مې سم تنګ دی دا وخت به ځنګه تیریږي

ما وویل زمونږ ټوله کورنی هم خفه ده او اوس یې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدې خبرې یې کولې

نازنین وویل خا څه یې ویل کله به راځي

ما وویل راتلونکي هفته درځو سره د مشرانو

ویل یې خیر دی ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډیر تنګ دی

ما ویل سبا نه کیږي دلته به د کوژدن لپاره تیاری نیسو کارونه دي دا خلاص کړو

ویل یې نو دا هفته به ځنګه تیریږي دا خو ډیر وخت دس

ما ویل په تلیفون زنګ وهه خبرې به کوو

ښه نازنین زما ملګري راغلل زه نور میسجونه نه شم کولی چې دوی لاړل بیا خبرې کوو په ځان پام کوه

ملګري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کتونه مې برابر کړل کیناستو

فرهاد وویل میلمانه دي لاړل

ما وویل هو لاړل اوس مې ورسره خبرې کولې لا نه وو رسیدلي لاره کې وو

بلال وویل فرازه رنګ نه خو داسې معلومیږي لکه چې خفه اوسې

ما وویل نه خفه نه یم ورور مې راته خبرې وکړې هغې خفه کړی یم

چې کتل مې ورور مې هم راغی

ویل یې فرهاد او بلاله تاسو مو یو اته ملګري د بنډار خبر کړئ راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده ځو کابل ته

ټولو خوشاله شول او ویل یې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه یې او بهانه کوې وروره

ورور مې وویل دا بې شرمه شرمیږي هسې ما بهانه کوي

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې ورور ته وویل چې یو موټر په ما شو تګ او راتګ

بلال وویل متیان او میوه د هغې ځای په ما شول

امجد وویل د کوژدې ګل او چاکلیټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شئ چې هغې خلکو ته مو سترګې جیګې شي او بیا ګیله ونکړي

ټولو وویل چې نه مونږ چې څه وویل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونیولو ورور مې د کلي ملک ملا او یو شپږ سپینږیري نور هم خبر کړل په سبا یې ما د نازنین پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درځو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم روان کړي

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه خلکو ته تکلیف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دې او مور دې راشئ د خپل کور خبره ده

ما وویل نه کاکا پریږده چې درشي ستا سرلوړي به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړې وه غواړه

ویل یې سمه ده بچیه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډیر سخت وو

دشپې خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنین زنګ ووهو اوکی مې که

دې وخت کې مې خور هم کوټې ته ننوته

نازنین د سلام نه وروسته وویل فرازه چې راځې څانګه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وویل کورته به څوک پاتې کیږي چې څانګه درولو

څانګې غږ وکړو چې ته به کور ته پاتې شې مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تګ ته هیڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتې کیږم زه د نازنین او زرغونې پسې خفه شوی یم

نازنین وویل فرازه ته دا موبایل ورکه څانګې ته زه هم ورپسې خفه شوې یم چې دا غږ یې له نږدې واورم

موبایل لوډسپیکر مې جیګ که

نازنین څانګې ته وویل ګراني ته ګوره خامخا راشي چې ګوره ژبې شوې یم درپسې که کورته څوک نه پاتې کیدل نو فراز پریږدئ او تاسو راشئ

ما غږ وکړو سمه ده بیا نکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوړې

نازنین وخاندل ویل یې سمه ده چې ته وایې

ما له څانګې نه موبایل واخیستو خا نوي یاران شول او زاړه دې هیر کړل

نازنین وویل نه فرازه زه تا چیرته هیرولی شم خو څانګه مې هم ډیره یادیږي

ما ویل رابه شي لخیره بیابه دې وګورم

ویل یې وبه ګورې څانګه به په سر ګرزوم

ما ویل سمه ده نور تلیفون بندوم خوب راځي

ویل یې تاسره خو مې لا خبرې پاتې دي ما ویل سبا یې کوو اوس ویده کیږم همدې سره مې خدای پاماني وکړه اړیکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټې ته مې

هغوی د کوژدې لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکړو دا به وکړو

ما ورته ویل ښه فکر وکړئ چې څه کم نه شي یا پاتې نه شي

او هو هغه چیلې مو هیره نه شي هغه په ګوته کوي یې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخاندل ورور مې وویله زه ورور لاړ شه کوټې ته دې که ته داسې خبرې کوې نو مونږ نه هرڅه پاتې دي

ما ویل نو ما څه ویلې چې شړې مې

ورور مې وویل هغې ته چیلی نه وایې خر وایې خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زویه چیله یادوې هغه چیله ده

ما سر وګرزوو روان شوم کوټې ته مې ټولو راپسې خندل

د کوژدې نه یوه ورځ مخکې نازنین زنګ ووهو ژړل یې ویل یې فرازه راشه مونږ کره همدا اوس حرکت وکړه

ما ویل الله دې خیر کړي څه خبره شوې

ویل یې کاکا مې راغلی لانجې کوي ته راشه

ما وویل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکې د کومې پیدا شو هسې راباندې ځان وژنې که څه کوي

اړیکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وویل

زه ځم کابل ته د نازنین پلار زنګ وهلی وو چې راشه چې دلته د میلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مې وویل سمه ده لاړ شه که کار ډیر وو هلته دې ورور تیار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درځو

حرکت مې وکړو لاړم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکې له کومې راغله

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحیم دلسوز سره شریکه کړې وه. هغه راته ویلي وو: "چې لاړې، لغتې ورته بندې که او په وهلو یې له کوره وباسه." ما هم همداسې نیت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنین پلار او تره سره مې ستړي مه شي وکړه او کیناستو. هغوی خپلو کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنین تره د نازنین پلار ته وویل: "زه خو خپله ځمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چې زما په امانت کې خیانت ونکړې."

ما ورته وویل: "کاکا، د څه امانت او د څه خیانت؟"

ویې ویل: "نازنین مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې یو وانه خیستو نو په بل یې پلورې."

وه یې ویل: "نه."

ما ورته وویل: "ستا کونده هم نه ده چې د یو زوی د مرګ نه وروسته یې بل ته واده کړې."

ویې ویل: "نه.

ما ورته وویل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کیږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخرید مال نه دی چې پیسې دې پرې ورکړې وي.

بیا مې وویل: "ستا زوی یو ښه انسان دی، هر څه کې خپله ګټه مه ګوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکتره پیدا کړې خوشاله شوې، اوس غواړې چې راځه نازنین بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وویل: "اول خو په تا کې پښتو او غیرت نشته، ډیر بې غیرته پلار یې. که په تا کې غیرت وای، نو خپل زوی به دې دې کار ته نه پرېښود. تا خو میرویس کاکا د ټول قوم مخکې وشرموه او لور دې پرېښوده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا وویل: "وروره، ته زما مشر یې، هیڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمیږم. بیا زما کور ته په دې نیت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا یې دستمال یا کوژدن ده. نو له تانه هیله کوم چې په دې خوشحالۍ کې ماسره برخه واخله."

نازنین وویل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به مې ګوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فیصله ته نه شي کولای. پلار مې شته."

د نازنین تره په غوصه شو او د نازنین د وهلو په نیت یې لاس اوچت کړ. ما یې لاس ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، خیر دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فیصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوې؟"

د نازنین تره ودرېد او وه یې ویل: "زه ګورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بیا هغه د لاسه ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، کینه، دا د کور خبره ده، خفګان پکار نه دی."

هغه وویل: "زه ګورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنین دستمال واخلي."

ما ته غوصه راغله او ومې وویل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنین پلار وویل: "وروره، خبره غیرت او پښتو ته مه وړه او مجبوروه مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنین تره وویل: "ته وګه، چې زه تا ګورم څنګه یې کوې."

د نازنین پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکلیټو پاکټ راوړه."

د چاکلیټو پاکټ یې راوړ، او ماته یې په لاس کې راکړ. وه یې ویل: "فرازه، بچیه، مبارک دې شه، نازنین مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه وویسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بیا راغلم کوټې ته، د نازنین تره د نازنین پلار ته مې وویل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو د دوښمنۍ خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وایي،

د نازنین تره وویل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وګورم.

ما ورته وویل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کینه، زارۍ درته کوم، ډیره دې نیسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنین زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شریکه تیره کړو."

سرې څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنین پلار ته وویل: "کاکا، نور ورونه او وریرونه دې خبرکړي؟ د نازنین ماماګانو ته دې ویلي؟"

ویې ویل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسیږي. بچیه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچیان یې هم ترې تنګ دي. ماښام به هغوی هم راورسیږي او وبه یې ګورې، ډېر ښه اولادونه یې دي."

ما وویل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپینږیری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تیاری وکړو."

د نازنین مور وویل: "زویه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وویل: "امر کوه، مورجانې."

ویې ویل: "زرغونه او نازنین دې غواړي، د سبا لپاره یې څه پکار دي، هغه درته وایي، په کوټه کې ده."

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنین منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه یې ښکل کړم. زرغونې وویل: "لږ خو مانه وشرمیږئ، دومره هم نه ګورئ چې زه ولاړه یم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصیږې، اوس زما شولې."

پرون راهیسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ویل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وویل: "نازنین، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ویلي و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقیوال یو."

نازنین وویل: "شکر چې هر څه په خیر تېر شول."

ما وویل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ویې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنین ته وویل: "نازنین، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کیسه کې نه وي، هغه به د بل په کیسه کې څنګه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تیاری وکړو. او تاسو راته ووایئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنین وویل: "هیڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بیا یو غټ لېست راته وویل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سخته په ما تېره شوه."

ما ورته پیسې ورکړې او ورته مې وویل: "خپله لاړه شه او ځانته یې واخله، دا شیان به زما له یاده وځي."

ویې ویل: "دومره ډېرې پیسې؟" ما نورې هم ورکړې او ورته مې وویل: "نازنین هم له ځانه سره یوسه چې دا هم د ځان لپاره، څه شیان واخلي."

ما نازنین له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنین پلار خواته، ورته مې وویل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را یې وړم؟"

ویې ویل: "بچیه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

ما ترې خدای پاماني واخیسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

یو وخت مې کتل، د نازنین زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چیرته یې؟"

ما ویل: "د ورور سره ښار کې یم، سودا کوو."

ویې ویل: "شاه دوشمشیره خواته راشه."

ما وویل: "سمه ده. ورور ته مې وویل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره یوسه، زه د نازنین خواته ځم او بیا د هغوی نه سیده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره یو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنین دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړې، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ویې ویل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنین دي خواته. زرغونې وویل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ ایسکریم وخوره، لاړو، ایسکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونیوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنین وویل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وویل: "نن نه، بیا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته ونه وویل: " چې زه ځم کورته بیا یې نه پریږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازیګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نیمې بجې کورته ورسیدم.

ورور مې وویل: "ښنګه چل و؟ د نازنین پلار څه ویلې؟"

ما ورته ټوله کیسه وکړه، او بیا مې د چاکلیټو پاکټ ورکړ چې دغه دی نازنین یې راته راکړه.

ټول ډیر خوشاله شول. ورور مې وویل: "ډیر نر او د پښتو کار دې کړي، افرین!"

ما وویل: "زه ځم د فرهاد دې حجرې ته، ملګري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د ټګ پلان جوړ کړو."

ورور مې وویل: "ما مشرانو ته ویلي چې د سهار لمونځ مو وکړ، زموږ دیرې ته راشئ، وختي چای ښبنو او حرکت کوو."

ما وویل: "سمه ده."

لاړم حجرې ته. د ملګرو سره مې خبره شریکه کړه. یو موټر ملګرو د خپل ځان لپاره نیولی وو. دوه موټر مې ورور نیولي وو، یو د کورنی لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کلیوالو وې. ورور مې ورته ویلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتګ پاتې کیږئ او کوژده راسره تیره وئ نو ښه دې، کنه موږ نورې موټرې نیسو."

هغوی ویلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغیر د روپو، میاشت درسره هلته تیروو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښایسته کاڼن جوړه بوټونه، واسکټ، خولۍ او دستمال اخیستي وو.

لاړو د نازنین دي کور ته ورسیدو. د نازنین پلار، ترونه، د تره زامن، ماماګان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، سترې مشي یې وکړه، او بیا لاړو حجرې ته.

مونږ حجرې ته لاړو او زنانه دننه کور ته لاړې

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنین پلار زمونږ د اکثره کلیوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او لیدلي وو نو د ټولونه مخکې یې خپل وروڼه وریرونه او د نازنین ماماګان او د ماما بچې مونږ سره معریفي کړل

چای سره د مټایانو کلچو او کیکونو سره راغی چای مو وڅښبنو خبرو خبرو کې غرمه شوه

میرویس کاکا د غرمې ډیر ښایسته ترتیبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صیب د زرمینې پلار ته وویل

میرویس خانه ته خو پوهیږې او خبر یې چې مونږ د څه لپاره راغلي یو که دا خبره ختمه کړو ځکه مونږ هم بیرته واپس ځو کورونو ته ځای مو لرې دی او ناوخته کیږي

مونږ راغلي یو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره ویاړ وي چې ستا په شان یوه کورنی زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان ښیګڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولي وکړې

فراز خو ته هم ښه پیژنې ډیر یو غیرتي پښتون اخلاقي او بې بدو ځوان دی

زمونږ د ټول کلي مثال دی ټول کلیوال ترینه ډیر خوشاله دي د ځوانانو خو پریږده چې د مشرانو سره هم انډیوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترینه ډیر خوشاله دي الله دې ترینه خوشاله شي

میرویس کاکا وویل ستاسو د ټولونه ډیره مننه کوم چې تر دې ځایه مو ځان په تکلیف که ماته مو دومره عزت او ویاړ په برخه که الله دې ستاسې قدمونه په تله د میزان کې واچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ما لپاره ویاړ دی چې ستاسو په شان درانه او پښتانه مشران راغلي

پاتې شو فراز دا به زما نیکبختي وي چې داسي یو ځوان سره زما د لور او کورنۍ رشته کیږي

زه یواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډیر محترم یاست فراز خو مې هسې هم زوی دی

او بیا یې ورور ته وویل ورشه هغه ګل چې دوی راوړی هغه راوړه

ګل یې راوړو مولوي صاحب وویل میرویسه درواره دا چې مهر یو شرعي شرط او د هرې پیغلې حق دی تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړئ

میرویس کاکا وویل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولې سره زر

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شئ نو توبې به وباسئ خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکې ولور اخلي چې د 5 لکو نه شروع تر 15 لکو پورې روپۍ اخلي زه ددې هرڅه سره خلاف یم

ټولو مشرانو د میرویس کاکا نه مننه وکړه او ډیرې دعاګانې یې ورته وکړې

بیا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهدۍ لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسیم کړل

ورور مې میرویس کاکا ته وویل اجازه ده چې ډزې وکړو

میرویس کاکا وویل وکړئ زه هیڅ کوم اعتراز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وویل بهر ووځئ او ډزې وکړئ

ملک صیب او مولوي صاحب میرویس کاکا ته وویل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لاړ مو اوږده ده ایله تر ماښامه ورسیږو

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نشئ تللی سبا سهار چې مو چای وڅښو بیا به لاړ شئ

میرویس کاکا په شین زور پاتې کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بنډار نه جوړوو یو هنرمند راوړو او سیل وکړو

ورور مې ورپسې غوصه شو وې ویل دا څه د خرو سره مې سر دی

دا د جنۍ کور دی دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړ ئ هرڅه چې کوئ وه یې کړئ

میرویس کاکا د ورور خبرې واوریدې ورته یې وویل چې زړه یې غواړي ودې کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دې وخت کې ماشوم راغی ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکۍ کې مور مې ویل راشه دا ګوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکې په چوکۍ کیناستم ورته مې غلي شان وویل لږ د خفګان او د ژړا تمثل وکړه شرم دی خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میره نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جانې دې فراز ته وګوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مې راته سپ کې په قلاره ګوزار راکړو ولې یې ژړوې ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایې

ما غږ کړو سمه ده مورې که په ژړا ددې اراېش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نازنین ته وویل دیخوا شه چې دا چیلۍ درته په ګوته کم

نازنین وخاندل او پټ یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دی.

ما وویل سمه ده چیله مې ورته په ګوته کړه چک چکې شوې ټولو چغې کړې مبارک مو شه الله مو پخير سره زاړه که

شربت مو یو بل ته ورکړو زه ترینه پاځیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنګ وهم ما ویل سمه ده

لاړم حجرې ته کلیوالو سره کیناستم.

ملګرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورت شي او مونږ نه یو بده به وي

ځئ تاسو داسې وکړئ د ورور سره مې لاړ شئ چکر به هم ووهئ او هم به موسیقی والا د ځان سره راوړي زه به همدلته یم ملګرو وویل ډیر به ښه شي ما مې کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملګري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دې مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مې درکړې وي

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جانې ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره منډه او کومک وکړو

نازنین څنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا ښه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایي چې دې کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مې وویل لیونۍ لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیږې خو نه

ویل یې ووایه نه غوصه کیږم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلی که دې خوښه وي تا به خپل وړوکي ورور ته وغواړم دواړه به په یو کور کې هستې

زرغونې وخاندل ولې لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلې همدا بس دی چې نازنین مو درکړه

فرازه توکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنۍ ډیره خوښه ده ټول د یو بل نه ډیر مینه ناک او ښه یاست خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شئ زه خپل کوشش کوم

ملګرو ډیره ښېښنه کوئ کارونه ډیر دي نشم کولی چې کیسه په وخت له تاسو سره شریکه کم یو سر او سل سوداوې دي ښېښنه راته کوئ

یادونه به وکړم چې دا یوه ناکامه مینه ده چې خپل مرام ته نه رسیږي هغه خوبونه چې دوی د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نیمګړي پاتې کیږي

زرغونې وویل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنین غږ کوي چې څه وایي." نور مو پیغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسایل میدان ته راوړل. د نازنین دې کور داسې و چې مخې ته یې لویه حجره او انګړ و، او د کور لپاره یې بیله د موټر لاره هم وه، او شاته یې کور و. موږ په انګړ کې سیل شروع کړ، ځکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسیقي شروع شوه، فارسي سندرې یې وې، پښتو به یې سمه نه شوه ویلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوالو ملګرو کور ودان، پروګرام یې ښه ګرم کړی و. ګډاګانې، مستیانې، خنداوې، او سیل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پیغام رالیږلی و: "فرازه، دروازې پورې ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنین ولاړه ده. د لاس نه یې ونیولم د رڼا نه یې تورتم ته راکش کړم. وه یې ویل: "د غم زویه! نه دې زنګ وهلو او نه دې پیغام ولیږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هیره کړم."

ما ورته وویل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وویل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته یې نه وایې، هغې ته وایې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کتل مې چې لاس کې یې متایې نیولی و. او په خوله یې کړ راته، په خندا یې وویل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وویل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې یې خوله نږدې کړه، نیم متایې مې ورته ورکړو او کلکه مې په غېږه کې ونیوله. د څمکې نه مې په غېږه کې پورته کړه او ګرده مې تاوه کړه. "نازنین، زموږ دې مبارک وي

خوشې مې کړه، سا یې بنده بنده وه او په خندا کې یې وویل: "د غم زویه! اوس به دې مړه کړې وای!"

ما وویل: "دومره خوشحاله یم چې هیڅ ویلی نه شم." نازنین نږدې شوه او ښکل یې کړم. وه یې ویل: "فرازه، ډېره زیاته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله یم چې ته یې زما په نصیب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملګرو ته د خپلې مینې کیسه کوله، نو ټولو به ویل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټیلیفون خبرې دي. یوه ورځ به دې په میدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ویل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وویل: "نازنین، ستا ملګرو ریښتیا درته ویلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې یوه نجلۍ د مینې په دام کې ګیره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بیا یې په نیمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه یوه نه، دوه حقیقي کیسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا یقین وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان یا ځوانانو نه نه یم. زموږ په کورنۍ کې یو رګ د پښیانو دی؛ خلک موږ ته وایي، 'تاسو پښیان چې یو ځل اوړه ووهئ، بیا نه اېساریږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوړه وهلي وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنین په خندا وویل: "هو، پوهېږم. د غم زویه! دومره وړې خبرې نه دي، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وویل: "نازنین، دا سمه ده چې مینه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خیال به پکې هم ساتې. یواځې به خپلو خواهشاتو پسې منډې نه وهې. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خیر یې رانه وغوښت، ما ویل کاش چې دا اسمان زما په سر ولیږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وګورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مینه پاکه وه، الله موږ یو بل ته ورسولو."

نازنین زما په خبرو وخندل او وه یې ویل: "ها، زما پښه یې خاونده! اوس په ښایې کې راته ووایه: 'ته ډېره ښایسته یې!'"

ما ورته وویل: "نازنین، تو بو سدوري های."

نازنین وخندل او وه یې ویل: "زه څم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وویل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ایسار کړم. هلته به مې ملګري وایي: 'دا څه شو.

ما ورته وویل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنین وویل: "په یوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ویلې وه، 'ستا د دوو سترګو لپاره'، دا به وواییې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واورې."

ما وویل: "د شرمېدلې لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وایي؟ شرموې مې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل: "که يې ونه وايې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وويل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې يې غاړه راکړه، مخه ښه يې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کيناستم. سيل روان و. لږ ساعت وروسته نازنين ماته پيغام وکړ: "فرازه، موږ ټول ستا په انتظار يو. پاڅه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وويل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاڅوئ چې سندره ووايم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره يې روان کړم.

زه هم لاړم، ميکروفون يې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرڅا خبرې ورمه

ای زما ماشومه ياره، د هرڅا خبرې ورمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا ورې ورې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرڅا خبرې ورمه

ته په مينه نه پوهيږې، که دې ځان نانګاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرڅا خبرې ورمه

ته زما د چمن ګل يې، ته زما د زړګي سر يې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرڅا خبرې ورمه

ای زما ماشومه ياره، د هرڅا خبرې ورمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته وه يې ويل: "مايک ماته راکړه." مايک يې واخيست او ښه شيبه ټپې يې وکړې. ډېر خوند يې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تيارې کړې، او ويده شو. د سهار د چايو وروسته يې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وويل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووايه چې ځانګه پرېږدي، يو څو شپې به مونږ سره وکړي. نازنين خفه ده، وايي ځانګه دې پاتې شي."

ما ورته وويل: "زرغونې، ته ښه پوهيږې، کوژده وشوه، کليوال به د مبارکی لپاره راځي، هلته به کليوالو ته پروګرام جوړوم. په دې وخت کې که ځانګه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خير، مراسم چې تېر شي، زه به يې خپله راوړم. ځانګه زموږ لاس او پښې دي، او بل که ځانګه په کور کې نه وي، زه هم خفه کيږم."

ما زياته کړه: "زه خو وايم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ويې ويل: "که زه لاړه شم، د نازنين به څه کيږي؟ زه خو د هغې امسا يم!"

په دې وخت کې د نازنين پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنين مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کيناستو. د نازنين پلار زما ورور ته وويل: "تاسو خو خبر ياست، نازنين پوهنتون وايي، او دا يې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوئ چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وويل: "ميرويس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنين د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وويل چې راشئ واده وکړئ مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هيڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د وياړ خبره ده. ته خو يو کال يا شپږ مياشتې يادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا خوشاله شو او دعاګانې یې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وویل: "وروره، لس کاله یې غوږ کې مه پرده، ولې مې زوروې!"

مور مې راته غاښونه وچیچل، ټولو وخندل. زرغونې وویل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وویل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "ورشه، نازنین سره دې که ترې اخیستی یې شې، ورنه یې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وویل: "نازنین چېرته ده؟ چې لږه یې وګورم."

وه یې ویل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه لیدل. راغلم حجرې ته او کلیوالو ته مې وویل: "راځئ چې په خیر سره لاړ شو."

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروګرام جوړ کړ

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین څانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او څانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي څانګه مې یادیږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه څانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهیږم چې ته یې یادیږې که څانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدې، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زمانې وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچی، لکه ډېولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایې، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

څانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخیستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دې اخیستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

څانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادیږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوې. او سبا ته خو هسې هم له خیره سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چیغه کړه: "زه هم ښه یم! څانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مړه کړې. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وویل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غږ یې وکړ: "نه یې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس یې وایې!"

ما وویل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بیا خواب راکه."

"ښه، وایه، غوږ یم."

ما وویل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره وياړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زویه، داسې اسانه دي! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وایې نورې خبرې نه کوم؟"

ما وویل: "نه نازنین، ته باید خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بېکاره خبرو ته."

نازنین وخندل او وه یې ویل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولی!"

ما وویل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمسټر دی، مونوګراف به هم لیکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له څانګې سره خبرې وکړه."

ما موبایل څانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. څانګې نازنین او زرغونې ته وویل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بیا وویل: "ماته لږ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غږ وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونه په خندا شوه. نازنین وویل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختي خوړلی وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

څانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل یې ماته راکړ.

نازنین وویل: "فرازه، د مونوګراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به ګورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې څانګه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووایم چې نازنین وایي جامې او بسترې دې راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموې. هغوی ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې موږ ته وښایه، چې وې ګورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راولې، چې مخامخ یې وګورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، ځو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، ځانګه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو ځانګه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

ورور مې مور ته وویل: "دې دله ته بستره وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وویل: "مورې، یو څلور جوړه جامې او هغه جامپر مې هم کېږده، هلته یخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د څټ نه یې ونیولم: "ته په سرېتوب نه پوهیږې، ته وهل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا تنګوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته ووایې چې لاړ شه، میاشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زیات تېر کم. زه هم پوهیږم چې شرم دی."

ورور مې په څټ زور وکړ: "خا، ستا نیت دې چې دوه ورځې تېرې کړې!"

ما وویل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوئ، تېرې به یې کم."

ورور مې وویل: "نه، مازدیګر بیرته راشه."

ما وویل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې څټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. ځانګې له کور نه هم یو څه واخیستل، ښار کې یې هم د زرغونې، نازنین او د نازنین دواړو خورګانو ته سوغاتونه واخیستل، او روان شوو.

نازنین زنګ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وویل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسیږو."

نازنین وویل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وویل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنین کره ورسېدو. د نازنین وړو خورګانو دروازه خلاصه کړه، یوه په منډه شوه او چغې یې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو ستړي مه شي وکړه، نازنین پټه شوه.

ما د نازنین مور ته وویل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. ستړی شوی یم، یوه شیبه ارام کوم."

د نازنین مور وویل: "زویه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بیا ارام وکړه."

دننه د راتلو یې وویل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چیرته به نازنین ووینم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کیناسته. ځانګه لاړه د نازنین خواته. د نازنین مور بهر ووتله.

ما زرغونې ته وویل: "هغه بل مصیبت مې ونه کتل، چیرته ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغوني وويل: "دا راته ووايه، چې ماته دې څه راوړي دي؟"

ما وويل: "هيڅ! تاسو ځانګه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخيستي. زه په دې شيانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم يم."

زرغوني وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وايي ماشوم يم."

ما وويل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغوني وويل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنين مور راغله او زرغوني ته يې وويل: "لورې، ته لاړه شه، نازنين سره کومک شه، چې ډوډۍ تياره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وويل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "راځم!"

ډوډۍ يې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ:

"زه د دنيا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازديګر بيرته ځم."

نازنين وويل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وايم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وويل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم يم."

ويل يې: "ته او خدای، که داسې کوې! خير دی، مه نه! زه به ټوله شپه درسره کينم. اوس راته ښښنه وکړه، شرم دی خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وويل: "سمه ده، زه به په تمعه يم."

کتل مې، نازنين، زرغونه، او ځانګه راغلل. د نازنين په لاس کې د شربت ګيلاس و، زرغونه او ځانګه پرې خندل، نازنين د شرمېدو تمثيل کاوه. راغله او په غلي آواز کې يې وويل: "فرازه، ستړی مه شې."

هغوي پرې وخندل. ما وويل: "نازنين، خوله دې خوځېږي، خو اواز دې نه راځي."

ګيلاس يې راکړ او وه يې ويل: "ستړی مه شې."

ما وويل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنګه وه؟ کور کې ټول خير و؟"

نازنين وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوې."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واړاوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستړي مه شي مو وکړه، وه يې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کېناستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنين دواړه وړې خويندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، موږ ته به سبا چکر راکوې؟" ما وويل: "سمه ده، موږ درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هيڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، موږ سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنین پلار وویل: "تاسو خبرې کوئ، زه ویده کېږم."

ما وویل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ویده شم."

هغه وویل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ویده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاڅي شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وویل: "تاسو هم لاړ شئ ویده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوی وویل: "سبا د غرمې نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وویل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ: "زه دې په طمعه یم."

وه یې ویل: "سمه ده، ناوخته درځم.

ما وخاندل او ورته مې وویل ګرانې میرمنې زه ویده کیږم او ته هم ښه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولې ټوکې مې کولې رانشې

میسج یې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وویل نازنین اوس په دې خبرو ته نه پوهیږې خو یو وخت بیا داسې راځي چې دا کارونه درته پیغور جوړیږي همدا خوږه ځانګه چې اوس درباندې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پریږده چې ددې موبایل د خبرو هم پیغور درکوي

همدا خوږه زرغونه یوه ورځ ددې کارونو پیغور درکوي

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه یا ددې خبرو پیغور درکړي زمونږ ټولنه کې دددې خبرو ډیر پیغورونه دي

زه چې ځانګې ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فامیل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پیغور درنکړي

نازنین وویل رادې کړي زه به هم ورته ووایم چې څه پردی خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کولې

ما وویل نه نازنین زه نه غواړم چې تاته داسې خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وي د ځانګې په موبایل به یې وایو

سمه ده خو یوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وویل نه مه راځه خدای مکړه د کورنی کوم کس دې ونه ګوري

که داسې وشول نو دا کور زمانه پاتې کیږي لږ پام کوه

ښه سمه ده زه ځانګه او زرغونه درځو یوه شیبه به کینو

ما وویل زه دروازه بندوم رانشئ سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډیر احتیاط کوئ

هو زه له تانه نه خفه کیږم چې ته کور کې مانه پټیږې دا ښه کار کوې زه تاسره هسې ټوکې کوم چې دا دی او هغه دس

نازنین ډیره خوشاله شوه او په پیغام کې یې ډیرې دعاګانې ولیکلې

ویل یې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تږی نشې

ما وویل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاڅېږه چای تیار دی چای وڅښه

پاڅېدم کوټه کي تشناب وو مخ مي پریمینځه لاړم چای مو وڅښو زرغوني وویل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چیرته لاړ نه شي

ما وویل ما دې دواړو وړو ګوډیانو سره وعده کړې چې دوی چکر ته بیایم تر مازیګره خو همدلته یم بیا به وروسته ګورم

زرغوني وویل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پلو چکر ووهه

ما ویل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم یو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ویل ځم ورور مې هم وګورم بیا ځمه کورته نه یې شم بیا کتلی

څانګي وویل ورور ته ووایه چې کله کله چکر وهه زه به یې ګورم

ما ویل سمه ده ورته به ووایم

ووتم پیاده روان وم شور د خلکو ګڼه ګوڼه وه ډیر ښایسته ماحول وو یو ساعت وروسته راته نازنین میسج وکړو

سلام ګرانه چیرته یې

ما ویل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې یم

ویل یې سمه ده همداسې راشه زه دې په تمعه یم

ما ویل سمه ده درځم

ورو ورو روان وم لاړم ورسیدم مېسج مې وکړ

ددوی تفریح ساعت وو نازنین ووتله لاس یې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغوني دې او ملګرې یې یو طرف ته چمن کې ولاړې وې نازنین د هغوی په طرف روان کړم

ما د نازنین نه لاس خوشې کړ او بیرته مخ په شا روان شوم

نازنین مې مخې ته شوه

څه کوې اوس مې شرموې هغه دی ټول درته ګوري راځه

ما ویل نازنین دا ښه کار نه دی بس د لرې نه یې ولیدم دا بس دی نور ځم

نازنین وویل خیر دی فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو ستړې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنین ته مې وویل

ماشاءالله نازنین څومره ښایسته ملګرې لرې څومره مینه ناکې دي خوشاله شوم چې زه دې ورسره معریفي کړم او ددوی په لیدلو ډیر زیاد خوښ شوم د هغوی نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وویل تاسې صبر چې زه تاسو ته د کانټین نه څه راوړم

یوه پکې ډیره شوخه وه ویل یې لالا جانه په کانټین ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوې

ما ورته وویل په سر سترګو اوس راسره ځئ دلته دعوت قبلوئ که راسره ځئ ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ویل یې نه اوس خو نه کیږي خو مونږ بیا نازنین ته وایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل یوه خبره وکم دغه ځو میاشتې وروسته د نازنین واده دی په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چیرته زده کړي خلاصیدی نشې یو تاوان خو درکوو

ما ویل ماته تاوان نه راکوې نازنین ته یې ورکوئ ځکه دا زمونږ شریکه تاوان دی زما هرڅه د نازنین دئ

نازنین وویل نو بیا راځئ چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وویل د غم لورې ته باید زما په تاوان خفه شئ ته ما نور هم تاواني کوې

دې وخت کې تفریح خلاصه شوه دوی تلل صنف ته خدای پاماني یې کوله ما نازنین ته زر افغانۍ ورکړې چې په دې ملګرو دې څه مشروبات وځښه نور ترینه روان شوم د ورور خواته مې

ورور خواته مې لاړم هغه مې ولیدو ورته مې وویل ځانګه هم راغلې نازنین دوی کره ده وخت ناوخت یې خواته ورځه

د ورور نه مې روان شوم بیرته نازنین دوی کره لاړم غرمه وه ډوډی مو وخوړه صدف او حسنا وویل لالا مونږ چکر ته اوس یوسه

ما وویل اوس خو غرمه ده لږ ناوخته به لاړ شو چې چکر خوند وکړي

ویل یې سمه ده لالا

لاړل نازنین ته یې وویل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنین زرغونې ته وویل ته لاړه شه فراز ته ووایه چې مونږ هم یوسه ځانګه به هم چکر ووهي

کتل مې زرغونه راغله د نازنین مور هم ناسته وه ویل یې فرازه مونږ هم یوسه نازنین به د ښار سیل هم وکړي او ساعت به یې هم تیر شي

ما ویل زرغونې تاسو بیا خپله لاړې شئ اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړئ چې صرف مونږ دریواړه ځو چکر ته زه نور ځوک دې چکر کې نه شم ځایولی زرغونې وویل اوس خو به مونږ خامخا ځو که ستا زړه وي کنه

ما ویل لاړې شئ خامخا لاړې شئ اوس ځئ سبا ځئ که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنین مورته یې وویل عمه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وویل تاسو خیر دی بله ورځ لاړې شئ

ما ورته وویل الله ځنګه شوې مورجانې هم پیکه کړې

زرغونه د غوصې نه روانه شوه لاړه

کتل مې ځانګه راغله ویل یې وروره مونږ هم چکر ته یوسه ما کابل کتلی نه دی ساعت به مې تیر شي

ما ورته وویل شیطانې اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووایم چې سبا راشي او تاسو چکر ته یوسي

ځانګه هم لاړه نازنین میسج وکړو د غم زویه دا څه ضد دې نیولی پریږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

ما وویل نه یې منم نور تر واده پورې زما او ستا د نږدیوالي اړیکه ختمه نه به مې ګورې نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیګر شو صدف او حسنا مې مخکې کړل زرغونې وویل چکر ته ونه رسیږئ بیرته تور مخونه کور ته راشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ستاسو ښیرا کار نه کوي نور ترینه لاړو

قرغه کي مو ښه چکرې ووهل کېښتیو کي کیناسو زانګوګانو کي مو چکرې ووهلې ډوډۍ مو همدلته وخوړه صدف او حسنا ډیرې خوشاله وې ناوخته شو ورته مې وویل ځئ چې نور کورته لاړ شو

هغوی هم رواني شولې تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللي وئ څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغونې وویل هله ځئ لاړې شئ خپلې کوټې ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دی

عمه زه خو فراز دوی ته ډوډۍ نه ورکوم دوی هرڅه تخته کړي ماړه دي

ما ویل هو ډوډۍ نه خورو خو لږ چای راوړه

زرغونې وویل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دی

چکر ته دې یونوړو اوس چای هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شي یوه پیاله چای راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغونې لورې خیر دی که چکر ته یې یونوړې چای ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لاړم کوټې ته موبایل مې بند کړو او قرارې ویده شوم

یو وخت کې مې کټل د دروازې کړپ شو

ما یوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، څانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي یې بالښتونه واخیستل، زرغونې او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونو باندې یې ووېشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثیل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلې انداز یې وویل: "موږ یو."

ما وویل: "که اوس مې زړه چاودلی وای! څوک داسې کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړه ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا ځانته چکر ته ځې!" نازنین زرغونې ته وویل: "شروع شه او سم یې وغربوه چې بیا زموږ نه بغیر چیرته لاړ نشي!"

زرغونې یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دی، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونیولې او کیناستې. نازنین وویل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! یاد دې وي چې بیا داسې ونه کړې!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. موږ راغلي یو چې پچکان(پټه کان) لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموئ."

نازنین وویل: "لوبه کوې که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "لډو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او څانګه."

نازنین وویل: "خاوند زما یې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخېر مې وویل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

ما وویل: "سمه ده، یوه دقیقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنګه چې دروازې ته ورسیدم، ما ورته وویل: "تاسو دلته ویده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وویل: "سمه ده، راځه، موږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځای یې سم کړ، او هغوی لاړل. زه هم ویده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تیار و، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنین مور او پلار څخه رخصت واخیست. د نازنین مور او پلار ډېر تینګار وکړ، ما ورته وویل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوی. بیا، هسې هم څانګې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخیست او روان شوم. څانګې وویل: "وروره، زنګ وهه، راته درپسې بیا خفه کیږم، غږ به دې اورم."

ما وویل: "خورجانې، زنګ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به ګورې نه به خفه کیږې."

روان شوم، زرغونې وویل: "فرازه، سم موټر کې کینه، خدای مکړه چې څه ونه شي." ما وویل: "سمه ده."

هډې ته راغلم، موټر کې کېناستم. نازنین میسج وکړ: "د غم ځویه، لږ خو به دې صبر کړی وای چې لیدلې مې وای."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره ولیدل، هماغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکړه که څه درباندې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وویل: "د الله پام دې وي، نازنین! او څه چې په تقدیر کې وي، هغه هسې هم نه بدلیږې. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووایه."

کور ته ورسیدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې یې کولې. ټولو راته ستړي مه شي وویل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کېناستم. مور مې وویل: "فرازه زویه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تیار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اېله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وویل: "سمه ده، مورې! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ویل یې: "سمه ده زویه، هو، دا کار ډېر وخت نیسي، باید اول د دې غم وخورو."

ورور مې وویل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چې سړی په غوصه دی.

ورو ورو مو د واده تیارۍ پیل کړې. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، برستنې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اونۍ مو په ډېره کې لرګي ووهل چې لږ وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لاړل نازنین دوی کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "موږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنګه خوښه ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی وويل: "نور مونږ کوم ورانديز يا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ.

مور مې وويل: "نازنين چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښې کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به يې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه يې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنين زنګ وواهه.

"سلام، فرازه! څنګه يې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او رورجان سره؟"

ما وويل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنين، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ويل يې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چيرته تېرېږي؟ زنګ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وويل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وويل: "د مننې وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنين زړه تنګ نه شي يوازې ده."

نازنين وويل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله يم، وايم چې د خوشالۍ نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ويلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېره خوشالي ښه نه وي."

بيا مې زرغونې ته وويل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز يوازې پرېږدې! زما مينه به ته ورته ورکوې

ما وويل: "نازنين، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وايې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنين وخندل او دا ټپه يې وويل:

"هيڅوک د چا له غمه نه مري

خوږه فرازه، چا دروغ ويلي دينه."

ما ورته وويل:

"که ليونی درپسې نه شوم،

نو سودايي به خامخا درپسې شمه."

بيا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

ما چې دا بيت وويل، نازنين خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "ليونی، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنين په ژړا کې وويل: "فرازه، وايه دا سندره نوره هم."

ما بل بيت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترګو کې زه دا اوښکې ليدی نه شم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.

ته چې پکې نه یې، ګراني، ورانه دې دنیا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

ته یې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته یې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وینم، ښاد به څنګه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

نازنین او زرغونه خاموشي وې، غوږ یې نیولی و. ما بیا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوې نښانه د هغه چا نه یې،

سترګو کې غړېږي، ګراني، ډېره په ما ګرانه یې.

غواړمه له خدایه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

دې سره مې وخندل او ومې ویل: "هههههه، د غم لورې، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېږم."

نازنین وویل: "فرازه، قسم دی، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شیان وایې، په زړه مې یو رقم درد راځي."

زرغونې وویل: "یو خو زه تاسو لیونو لیونی کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بیا یې وخندل. نازنین ته یې وویل: "ګرانې، په تا دې خدای هیڅ نه کوي، زه د دې لیونی دا لیونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنین وویل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وایې، وایه، خو د فراز په اړه به څه نه وایې."

مونږ دریواړو وخندل. ما ورته وویل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وویل: "د غم زویه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه یوړل، خوب راته اوس نه راځي."

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، ښه شپه ولرې."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره څو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنی زموږ ډېر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شې" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شې راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډګروال صیب، دا خرچه وګورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووایئ چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لرې، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندیږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامی سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډګروال صیب، ژوندی اوسی. راځو د ناوې ورلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوې پسې راشو؟"

ډګروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل: "ډګروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوې یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروګرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوې یوسو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروګرام مو په ارامۍ سره سرته ورسیږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دی هر وخت راځئ. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلي کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیډیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنګ وواهه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترئ یا هلته خپل کور کې؟"

ورور مې ورته وویل: "د نکاح مراسم به هلته ونیسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنین ته مې وویل: "مخکې سیټ کې کینه."

مشر ورور ته مې وویل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتیاط سره لاړ شو، دا هلکان دي څه پیښنه ونه شي."

نازنین مې مخکې سیټ کې کینوله. زرغونه راغله او ویل یې: "زه هم تاسو سره یم."

ما وویل: "ته نورو موټرو کې کینه، دلته موټر کې یوازې زه او نازنین یو."

همداسې مو وکړل، د نازنین کورنۍ نه مو اجازه واخیسته. لاړم د نازنین مور ته مې وویل: "مورجانې، ژاړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پیښنه ونه شي. بل که هر وخت دې یادیده، ته صرف زنګ ووهه، زه یې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنین په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بیخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنګ وواهه: "لږ تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تیارۍ کوو ناوخته دی."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوی چې ورسیدل، ما ورته وویل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درځو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دی"

بیا مو حرکت وکړ. ما خپل موبایل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنین ته زنګ وواهه او ورته یې وویل: "فراز، ته ووایه چې لږ تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سلیټر ته بنده کړه. د میټر ستنه مې یو سل او اتیاوو باندې ودروله. نازنین چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنین ته وکتل، رنګ یې تک ژیړ وو. په هماغه وخت کې نازنین چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترڅو مې کتل، یو ګرس شو، او د نازنین دومره چیغه مې واوریده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

زرغونه وایي ډیر لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړې او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې لاسونه ولګول دروازې نه خلاصیدلې

سرک غاړې ته مې تیږه وکتله راوامې خیسته د موټر شیشه مې پرې ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې ګرانې غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ول دروازې یې ورته ونړولې

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیري سلګۍ یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندۍ ده

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یې په منډه کړل موټرې بیرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق مې شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یې په شیشه لګیدلی وو سینه یې هم لګیدلې وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلې وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کیښود اوښکې مې رواني وې یو وخت مې د نازنین د مخ نه وینې پاکولې چې لاس مې کیښود مخ یې یخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه یې هم یخ وو کریکه مې کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوی نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ویښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فیاض د لاسونو نه ونیولم زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخانې ته راشه

هغوی تولـه کورنۍ میلمانه شفاخانې مخې ته ولاړ وو

زرغونه وایي مونږ ډیر ژر شفخانې ته ورسیدو دوس مو دستي بیرنۍ خونې ته یوړل ډاکتران تول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وبښي شهیده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنین مې ځان خطا کړو یو چیغه او کریکې شوې یو قیامت جوړ شو څانګه بې هوښه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

په شفاخانې کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی ځوانۍ ته ددوی د واده جوړې ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسې وي او کیداي شي چې میاشت پورې داسې وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر وويل ډګروال صيب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د ميړه په کور وي خو چې مړه شي مړی يې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند يوځای نه شول په مرګ به يې يو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چيغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صيب نازنين مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې يې خاورو ته وسپارو فراز به يې هم څنګ کې خښ کړو مه يې جدا کوه

د نازنين پلار ومنله

وويل سمه ده

زرغونه د نازنين سر ته ناسته ده حيرانه حيرانه ګوري په مخ يې اوښکي رواني دي مور يې راغله غاړې نه يې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنين

نازنين مونږ پريښودو مورې نازنين مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور يې وويل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به يې تقدير کې ليکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور يې وويل راځه لورې لږ بيرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدايه ما هم واخلې او بيا خپل ويښتانو ګې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنين وريندار پاڅيږه کنه زه هم مړه کيږم خير دی سترګې خلاصې که

د فياض هم اوښکي رواني وې زړه يې سلګی وهي خو په ظاهره يې ځان کلک کړی و

صابر د نازنين پلار ته ووايي چې د نازنين جنازه به يوسو ايله دشپې ناوخته ورسيږو او سبا به يې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او وير ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کليوالو شفاخاني ته وړې وی ټول کلی د غم په تغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنين يې ليدلي وه ورته ژاړي

يو خوا ځواني پيغلتوب او بل خوا ناويتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونيسي د نازنين جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فياض پاتې شي

صابر فياض ته ووايي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

ځانګه ژاړي وه خدايه زه اوس چيرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مې نازنين وريندار جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنين دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګاني یې تیارې کړې وې چای او اوبه یې اماده کړي وو

نږدې ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کریکې ژړاګاني ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپینې یې ټبنتیدلي وو په مخ یې اوښکي روانې وې مړې مړې یې کتل

د نازنین خویندو وروړو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتي لورې څومره سختي دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې روانې وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې روانې وې زړونو یې سلګۍ وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او څانګې په تابوت لاسونه لګولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم څانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او څانګې حرکت وکړو.

زرغونه وایي ډیر لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړې او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې لاسونه ولګول دروازې نه خلاصیدلې

سرک غاړې ته مې تیږه وکتله راوامې خیسته د موټر شیشه مې پرې ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې ګرانې غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ول دروازې یې ورته ونړولې

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیري سلګۍ یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندۍ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یې په منده کړل موټرې بیرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق مې شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یې په شیشه لګیدلی وو سینه یې هم لګیدلې وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلې وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کیښود اوښکې مې روانې وې یو وخت مې د نازنین د مخ نه وینې پاکولې چې لاس مې کیښود مخ یې یخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه یې هم یخ وو کړیکه مې کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوې نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ویښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فیاض د لاسونو نه ونیولم زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخانې ته راشه

هغوی ټوله کورنی میلمانه شفاخانې مخې ته ولاړ وو

زرغونه وایي مونږ ډیر ژر شفخانې ته ورسیدو دوس مو دستي بیړنی خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وبښي شهیده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنین مې ځان خطا کړو یو چیغه او کړیکې شوې یو قیامت جوړ شو څانګه بې هوښه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

په شفاخانې کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی خوانی ته ددوی د واده جوړئ ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسي وي او کیداي شي چې میاشت پورې داسي وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د میره په کور وي خو چې مړه شي مړی یې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چیغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنګ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ یې اوښکي رواني دي مور یې راغله غاړې نه یې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور یې وویل راځه لورې لړ بیرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو ګې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاڅیږه کنه زه هم مړه کیږم خیر دی سترګي خلاصي که

د فیاض هم اوښکي رواني وې زړه یې سلګی وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته ووایي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به یې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کلیوالو شفاخاني ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته ووایي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

څانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مي ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مي نازنین وریندار جنازه

زرغونه او څانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګاني یې تیارې کړې وې چای او اوبه یې اماده کړي وو

نږدې ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کړیکې ژړاګاني ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپیني یې تبنتیدلي وو په مخ یې اوښکي رواني وې مړې مړې یې کتل

د نازنین خویندو ورومو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتي لورې څومره سختي دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې روانې وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې روانې وې زړونو یې سلګۍ وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او څانګې په تابوت لاسونه لګولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم څانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او څانګې حرکت وکړو.

په ټوله لاره زرغونې او څانګې سلګۍ وهلې او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دی ډاکتران څه وایي؟

د فیاض تره زوی وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګې وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دی معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوی مونږ ته څه نه وایي صرف دومره وایی دعا کوئ.

څانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستلې سبق یې شروع کړو سترګې یې په ژړا سرې کړې وې څه ټوله شپه ناخوبې

فیاض ورته انرژي راوړه دواړو ته مګر

دوی انکار وکړو او اوبه یې وغوښتلې

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولی راوړلې هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر معلوم نشو ماښام شو

دا چې د فراز دوی ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسې د نازنین دي خپلوان هم د جنازې سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوی ورته تللي وای شپې تیرولو په خاطر،

نو زرغونه او څانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورونو ته، نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

څانګې او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

شپه نیمظې ته ورسیده دوی ویښ وو فیاض ورته ګرمه کافي راوړله هغه یې وڅښله فیاض ورته وویل تاسې ویدې شئ زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاځوم مو زرغونې او څانګې وویل مونږ ته خوب نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو د سترګو نه خوبونه تښتیدلي وو هیڅ چاته خوب نه ورتلو

هلته کلیوالو د صابر سره ډیره مرسته وکړه هغه یې ټک کار ته نه پریښودو

ورته یې ویلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوئ هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحې خلکو ته فکر وکړئ

کور یې ودان حتا د میلمنو لاسونو وینځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفاخانه کې شپه په ویښه تیره شوه خو فراز هوش کې رانغی

ډاکترانو وویل صبر وکړئ الله مهربانه دی دوه ورځې نور هم ګورو

ټول وچې شونډې او سرې سترګې ناست دي لس بجې شوې زرغونه خوب یوړه د ځانګې په غیږه کې یې سر کیښود او په ځان یې روجایي کش کړه نیم ساعت به ویده وه چې چیغه یې د خولې نه ووته فراز فراز په هوش راغی او پورته شوه لکه د لیونی په شان یې دهلیز کې منډه کړه

فیاض ونیوله او ورته په ژړا شو ځانګې هم وژړل زرغونې صبر ولره خوب کې وې خوب دې ولیدو الله تعالی دې خوب رښتیا کړه

زرغونې شا او خوا وکتل بیرته راغله کیناسته

ځانګې ته یې خپل خوب وویلو چې فراز هوش کې راځي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو ته اواز وکړم

یا الله ته مې دا خوب رښتیا کړې نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزورو کې پاتې نه دی خدایه که فراز دې راته ښه کړو نو 50 روژې په نهره نیسم

وړې ترې دردیدلي ژړیدلي او الله ته په زارو دریمه شپه پرې راغله

فیاض ورته وویل تاسو دواړه به یوسم زما د ملګري کور دی ارام به وکړي سهار به بیرته راشئ

دوی ونه منله او پاتي شول

هلته یې په کور کې غم جوړ دی هغه چې وایي مړی نشته او ویر یې شته د هرساعت او هرې ورځې په تیریدو یې په کورنی کې غم ډیریږي

دا شپه هم تیره شوه هلته صابر غټ خیرات باندې کړ هغه سوداګاني چې د نازنین د واده لپاره اخیستي وې ټولې یې ورته په خیرات کې مصرف کړلې خیرات خلاص شو ټول میلمانه خپلو کورونو ته لاړل یوازې د نازنین دوی کورنی پاتې شوه چې صابر پرېښودو ویل یې دا جمعه به دلته په شریکه وکړو بیابه لاړ شئ

د زرغونې کورنی هم راغله خپل کور ته اول سیده راغلل روغتون ته پوښتنه یې وکړه

فیاض زرغونې او ځانګې ته یې وویل تاسو نور لاړې شئ کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي یئ دمه جوړه کړئ

د زرغونې پلار وویل فیاض بچیه ته هم لاړ شه زه به پاتې شم

فیاض وویل نه کاکا زه هیڅ چیرته نه ځم

ځانګې وویل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلی

ځانګې وویل بس زه هم نه ځم

فیاض هغوی مجبورې کړې او لاړلې

زرغونې خپل پلار او مور ته وویل پلاره مورې اول دې خدای په فراز هیڅ نه کوي که چیرته هغه په هوش راغی او د نازنین نه خبر شو مړ به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څمه د څانګي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغی نو زه کولی شم چي هغه په یو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره یقین کوي او مونږ ډیر بلد هم یو

څانګه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته رواني شوې د زرغوني مور ډوډۍ تیاره کړي وه هغه یې هم یوړه

دشپې لس بجي شوې چي د ډاکترانو چیغي شوې فراز په هوش راغی تولو منده کړه زرغونه په ډیرې تیزی سره په کوټه ننوته ډاکترانو ایساره کړه چي اوس نشئ تللی

زرغوني وویل خیر دی ما پریږدئ ماچي وګوري هغه ښه کیږي هغه په ما اعتبار لري

ډاکترانو وویل خیر د هغې په مخکي به د حادثې په اړه هیڅ نه وایی

زرغونه لاړه د فراز سر یې په خپل غیږه کي ونیولو

فرازه سترګي خلاصي که زه یم زرغونه

فراز خبرې نه شي کولي زرغوني ته ګوري په ډیر زور سترګي خلاصي کړي او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنګ وهي چي ورور مي په هوش راغب هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولی

دلته ساعت تیر شو فراز سترګي نه غړوي دوه درې ساعته تیر شول زرغوني د فراز سر په خپل غیږه کي ایښی مړې مړې اوښکي تویوي ځان سره لګیا ده د فراز د ژوند دعاګاني غواړي الله ته زاري کوي چي فراز ښه شي

بیرون څانګه فیاض او خپلوان یې د خوشالۍ اوښکي تویوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چي الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایي نازنین سترګي مي نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یې

زرغونه ورته وایي فرازه زه ستا خواکي یم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بیا د فراز سترګي او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووایي په دې بیا څه وشول

ډاکتر وایي اندیښنه مه کوئ ورو ورو ښه کیږي

هغه وګوره اکسیجن یې هم حرکت وکړو د زړه ضربان یې هم شروع شو

زرغونه د خوشالی نه ژاړي او په زړه کي سلګۍ وهي او د اکسیجن او د زړه ماشینونو ته ګوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترګي خلاصوي ګوري چي سر یې د زرغوني په غیږه کي ایښی زرغونه خوشاله شي سر ټیټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بې اختیاره اوښکي یې له سترګو لاړې شي

فراز په ډیره سخته ووایي نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایي نازنین کور کي ده ښه ده فکر مه کوه

د فراز له سترګو اوښکي رواني شي او بره چت ته ګوري

څانګه او فیاض هم ننوتل څانګي چي د فراز په سترګو کي اوښکي ولیدې ځان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کي ونیو چي د ژړا او سلګو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسی او خوږیدو چي تول ګریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړی وو چي د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقت ونکړو له کوټي ووته او یوه چیغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم لیدلی په ژړا کې دومره ستړي شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغې دلاسه یې کړه لیونی خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندی کړو شکر وباسه دعاګانې وکړه راځه د ورور خواته لاړ شو

څانګې ورته وویل لړ مې پرېږده زړه مې بې دمه دب ورور ته نه شم کتلب لړې اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل څانګې چې اوبښکې لا وچې شوې نه وې اوبه وڅښلې او لاړه د فراز خواته ورغږ یې کړل چې

وروره څنګه یې؟

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلې پښې ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکې رواني شوې.

څانګه په سرو سترګو ښکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکې یې ورته پاکې کړې

مه خفه کیږه وروره ښه به شي

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غېږه کې ایښی وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه ښه کیږې تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولې نشته زما سر ښکته کړ

زرغونې یې سر ورته په بالښت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لرې که نازنین خو زه یواځې نه پرېښودم هغه څنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځي تاته ډیرې خبرې ښې نه دي لړ ارام وکړه

نازنین نشته نو ارام څنګه وکم هغې ته ووایه چې راشي وې ګورم کنه ما ورته یوسئ

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوسو ته لړ ښه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکې رواني شوې

ډاکتر راغی مونږ ته یې وویل تاسو ووځئ دیته د ارام ستن کوو چې ارامه شي

څانګې وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل څانګې ته لاړه شه زه ورسره پاتې کیږم

زرغونه پاتې شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسې ارامه شو

د څلورو ورځو په تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلی شئ دوا یې ورکړه دا چې ګرزیدلی نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینوه تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شوې ژړاګانې شوې فراز چې د نازنین دي کورنی وکته په دیره کې یې کتونه وکتل دیګونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چیغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیګونه دیره دا څه دي

مورې ستا دې قسم وې راته ووایه نازنین کومه ده ولې نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چیغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان ښه نه دی

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکاوه ورکه شه له خوانه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري نازنین چیرته ده ژر کوه ووایه کنه اوس مې زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پرېښودو او لاړه

دې خبرې سره د فراز د خولې نه یوه چیغه ووته وه خدایه ما هم واخلې او خپل زړه ته یې یو ګوزار ورکړو د بایسکل نه چې ګوزاریدو زرغونې منډه کړه سلګو نیولې وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پرېنښود چې په ځمکه ولوېږي کلک یې ونیولو

ورونو یې غېږ کې کړ او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تخت چې یې د واده لپاره اخستی وو هغې کې یې واچوه

ژر لاړل نږدې ډاکتر وو هغه یې راوست ډاکتر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلی وو سلګې یې وهلې وه موري زړه مې درد کوي ډاکتر ورته د ارام ستن وکړه ټول یې د کوټې نه وویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماسختن شو ټول په ژړا ندي وای که فراز بیا ویښ شي څه به کیږي

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټې ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاګانې یې کول او د زوی د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوښکې یې رواني وې

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وویل لورې ته لاړه شه ځانګې سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغونې ورته په ژړا کې وویل خیر دې ترورجانې ما د فراز نه مه شړه ماته خوب نه راځي زه هم کینم

زرغونه پاڅیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پورې یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدایه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنین یې له یاده وتلې وي

خدایه فراز راته روغ کړې

خدایه وه خدایه که په فراز څه وشول زه هم ژوندۍ نه شم پاتې کیدای

اخیري دعا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لورې تا څه وویل ته بیا ووایه زرغونې ورته وویل چې دغسې خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړی وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتې

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل یې کړه

دواړو په ځمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

سترګې به یې نه وې ورغلې چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاڅېدل اودسونه یې وکړل د کورنی نور غړي یې هم پاڅول د فراز وروڼه او میرویس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوټې ته دننه شول فراز پاڅیدلی وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترګو اوښکې رواني وې.

زرغونې او د فراز مور چې ولیدو د ډیرې خوشالۍ نه ددوی اوښکې هم رواني شوې.

زرغونه یې لاړه خواکې یې کیناسته

فراز سلام وګرزاوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وې ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا رښتیا ویلي وو وګوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږې چې د هغې مرګ نه دا مرګ په زر وارې سخت دی

هغه مرګ خو دې سترګې پټې کړي روح دې لاړ شي

خو دا مرګ دې زړه سوری کوي زړه دې سوزوي هره لحظه دربانديې د مرګ سختي تیروي

دعا یې وکړه او وي ویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

مور یې وویل سمه ده زویه خو ځان کلک کړه د تقدیر سره جنګ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوې

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغی غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیرې ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلګو ونیوه

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چیغو شو په قبر یې ځان ګوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدئ تاسو یوه شیبه لاړ شئ

زرغونې دي ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز ښه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوې یې ورته وکړې د لحد د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دوی کورنۍ هم تیاری کړی وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټې ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکي یې رواني وې.

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوی جانه دا به ستا او د نازنین قسمت کې وو چې داسې پیښه وشوه

فراز خپلې شونډئ غاښونو کې نیولي وې زړه یې سلګۍ وهلي خو د خولې نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوی جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تسلي پرې کیږي مونږ خو ځو خو زویه ته نازنین یواځې مه پریږده او پښتنه یې کوه څکه زمونږ نه مسافره شوه

په دې سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښتان یې کش کړل

زرغونه نږدې شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغونې ما پریږده چې د زړه درد مې وباسم کنه مړ کیږم

نه فرازه خدای ته وګوره داسې مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه څه لاړ شه مونږ سره هملته به دې علاج هم کوو او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبرې نه شوې کولی زړه کې یې د سمندر د چپو په شان سلګیو چپې وخلې د سر په اشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتې شم ستا خیال به ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز هغې ته د اوښکو ډکې سترګې واړولې نازنین

ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګورې او سلګۍ وهي

فراز خپلې شونډې په غاښونو کلکې ونیولې او مخ یې اړولی

لنډه دا چې د نازنین دې کورنې روان شول خدای پامانې یې وکړه زرغونې ځانګې ته وویل ستا دې قسم وې چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوې زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډیره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو

ماښام ماسختن شو زرغونې ځانګې ته زنګ ووهو چې ته موبایل فراز ته یوسه

ځانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو ځانګې ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبرې کوې

فراز ایشاره وکړه چې خبرې نه کوم

ځانګې زرغونې ته وویل زرغونې وویل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اورې

فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او ځانګې ته یې د وتلو وویل

دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغونې بیا دشپې زنګ ووهو ځانګې ته یې وویل موبایل سپیکر کړه

ځانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده

فراز غلی شو

زرغونې په ډیر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ویلې وه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما رنځوره یاره د هرچا خبرې وړمه

فراز په شور کې راغی سلګو ونیو نازنین همداسې ادامه ورکړه

چې د فراز له خولې یوه چغه ووته.

فراز چیغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری وینې ترې ځاځي

د جانان یاد پکې منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو سترې خدای ناراضه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایې بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږې ته ،ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوې ؟

ولې مې په دې کارونو زوروې؟

نه پوهیږم څومره به ژوندی یم پرېږده چې مړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ولې ژوندی پاتې یم

د زرغونې چې خپله هم حال ښه نه دی د فراز د سلګیو سره یې زړه اره اره کیږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبرې کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وایي فرازه د ډاکټر کتلو وخت دې نږدې شوی سبا راشه فکر به دې هم بدل شي او ډاکټر ته به هم لاړ شو

فراز ځانګې ته وویل خورجانې لږې اوبه راکړه

ځانګه اوبو پسې لاړه

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسې ښوره ده چې زه هیڅ د هغې له یادونو بهر وتلی نشم او نه غواړم چې د هغې یادونه هیر کړم

هغې ماسره څومره سختې تیرې کړې څومره دردونه او کړاونه یې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدې چې مونږ د راتلونکې ژوند لپاره کړې وې نیمه خوا او نیمګړې پاتې شوې

زه نه غواړم چې دې بې وفا نړۍ ته راوګرځم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکی کیدم او د خپلې نازنین خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه یې کولی شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هیڅ د چا په کټه به رانشم

زرغونه چې د فراز خبرو پریشانه کړې وه، څو شیبې چوپه پاتې شوه. په زړه کې یو عالم درد و، خو له ځان سره یې ژمنه کړې وه چې فراز به یوازې نه پریږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډیر زیات شته. خو دې درد، او سلګیو کې، موږ دواړه یو. خو که ته تسلیم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومې دا جملې وې چې داسې یې وویل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نیم زړه غوږ نیولی و، په سترګو کې یې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهیږې، نازنین مې یوازینی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی یم، داسې ده لکه چې له خپل قبر څخه بهر پاتې یم. ته ځنګه هیله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه یې خبرې اوري، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسلیم نشوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وویل، "خو ته هېروې چې زه دلته یم. زه ستا سره یم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنین نه یم، او نغواړم چې زه به یې ځای ونیسم. خو زه دې ملګرې یم، زه به تا هیڅ کله یوازې پرینږدم، زه به تر اخیره هڅه وکړم چې تا بیرته له دې دردونو او تیارو وباسم."

فراز په ټیټ غږ کې یې وویل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتیا مې له زړه منم، خو ځینې زخمونه نه رغیږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هیله بایللې ده."

زرغونه ژر لا ناهیلې نشوه. "ته یو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دي، لکه ته یې چې انګېرې. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره یو دلیل پیدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې یوازې پاتې شم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څړیکه ورسیدې. که څه هم هغه په ځان کې د هیلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکې ملاتړ او محبت هغه یو ځل بیا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وویل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې یې یوه وړوکې هیله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هیلې یوه نوې کیسه روانه وه، یوه داسې کیسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه یو څه درمل شي.

زرغونه ورته وایي فرازه یوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرځې زما په خاطر د نازنین په خاطر د خپلې مور خور او ورونو په خاطر ته د ځانګي حالت نه خبر یې چې د هغې په زړه څه تیریږي ستا په دې رقم کتو

فراز وایي زرغونې دا کوم وړوکی درد او غم نه دی چې داسې په اسانه مې شاه پرېږدي کیدای شي د نازنین یادونه مې همداسې په زوریدو سره ختم کړي

یو خو ته د غم زوی نازنین او نازنین ته به وایې مونږ خفه نه یو

زه چې ژوندۍ پاتې یم فرازه صرف د نازنین سره د وعدې پوره کولو په خاطر یاد دې شي د نازنین قول چې ماته یې راکړی

والله که دې پلار هم رانه خلاص شي

فراز بیا په سلګو شي او ښه زړه تش کړي

ځانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولۍ دې تیرې کړه

فراز وایي دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسې خبرې نه کوي

زرغونه په ژړا کې وخاندي فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولې یې واورم

او بیا ځانګې ته ووایي دوا یې پوره ورکه او سهار یې د فیاض سره ولیږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بیا زنګ وهم خیر دی زړه مې مه ماتوه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتګ هیر نه شي

سهار و، د کور په انګړ کې چوپتیا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چای پیاله یې په لاس کې نیولې وه. د کورنۍ غړو ورته په اندیښنه کتل. مور یې ورو ورو ورته وویل: "زویه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وګوري.

فراز یو ژور ساه واخیسته، چای یې پیاله یې خلاصه کړه او په بېخیالۍ کې یې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې یې تېرېدل، هیڅوک خبر نه و. د نازنین یادونه هره لحظه ورته تازه کېدل. هغې وعدې چې له ده سره یې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تیاری ونیو، فیاض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، یوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلګۍ وې.

کله چې شفخانې ته ورسیدل ډاکتران یې په لیدو ډېر خوشاله شول روغبړ نه وروسته یې ورته معاینات وکړل

ډاکترانو وویل اوس بلکل ښه دی ان شاء الله او لږ وخت پاتې دی چې مکمل ښه شي

او بیا یې فراز ته وویل فراز جانه نوی ژوند دې درته ډېر ډېر مبارک وي دا د الله یوه معجزه وګڼه چې ته روغ او ژوندی یې مونږ هیڅ تمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوې

فراز ترینه مننه وکړه ډاکترانو وویل دا ځل هم راشه چې یو ځل دې وګورو ان شاء الله بیا به د راتلو ضرورت نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلې کورنۍ سره دې ډېر په مینه وخت تیروه ډېره سخته پرې تیره شوه بیا هغه دوه خورګانو باندې چې هیڅ یې سترګې له اوښکو وچې نه وې

فراز او فیاض د ټولو نه مننه وکړه رخصت یې واخیست او روان شول

هلته ورته د نازنین مور او پلار زنګونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه ښه کوه چې هغه کورته ورشي

زرغونې ورته هم ټینګار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنین دې کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم یې چې مالګې شیندي.

په سلګو کې یې د نازنین په یاد له ځان سره وویل: "نازنین، تا نه شم هیرولی، هره لحظه دې یادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونیو، او په غمجن غږ کې یې خپل درونډ زړه خالي کړ.

زرغونې چې د دې دردناکه حالت ننداره کوله، ورو یې خواته راغله له سترګو یې اوښکې بهیدې لاس نه یې ونیوه ورته یې وویل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوې

د نازنین مور او پلار هم په ژړا کې له غاړې تاو کړو د سر نه یې ښکل کړه او کورته یې دننه کړو

زرغونې ورته ژر یخنې ګرمه کړه ،حسنا ورته راغله فراز په غیږ کې یې ونیوله او په ژړا شو حسنا او صدف یې د غاړې تاو شول او دریواړو ښه وژړل

ددې حالات په لیدو د ټولې کورنۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړئ چې لاسونه ووینځي

حسنا اوبه راوړلې او صدف یې په غیږ کې سر ایښی و

ډوډۍ وخوړه

زرغونې فیاض ته وویل: که ته وظیفې ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا څلویښتې به تیره کړي بیابه لاړ شي

فراز وویل ما مه پاتې کوئ پرېمیږدئ چې لاړ شم

زرغونه او د نازنین کورنۍ ورسره کلک شول چې پاتې شي فیاض وویل سمه ده چې کله یې زړه تنګ شو رابه شم فیاض لاړ

مازیګر شو زرغونې صدف او حسنا ته وویل چې تاسو فراز دلاسه کړئ او مجبور یې کړئ چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول یو د یو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کیناستل په زنګنونو یې ورته سرونه کیښودل او ورته یې وویل لالا مونږ چکر ته یوسه زړه مو تنګ دې

د فراز سترګې بیا له اوښکو ډکې شوې

د نازنین مور غوسه شوه ځئ لاړې شئ د فراز زړه نه کیږي چې چیرته لاړ شي

فراز چې دوی ته وکتل ورته یې وویل سمه ده ځو

دواړه خوشاله شول او وې ویل لالا دریواړه به ځو نور څوک نه وړو

زرغونې وویل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دی

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سیورې کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې یې د ژوند کولو رڼا ورښکاره کړه: "فرازه، ژوند بیا هم پر مخ ځي. د نازنین یادونه دې تل وي، خو هغې به هم هیله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته یوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې یې د نازنین غم بیا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته یې سر وښوراوه. دې لحظه کې یې احساس وکړ چې شاید ژوند ته بېرته ورګرځېدل یو څه وي چې نازنین به هم غوښتل.

ځمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګیو نه غیر نور څه نه وو

زرغونې ته یې وویل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غمیزه یې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه یې غوښتل چې یو څه ووایي، یو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وویل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشې؟ ولې نه غواړې چې یو ځل بیا مینه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر یې ټیټ کړ او په دردناکه لهجه یې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بیا مئین شم. زما په زړه کې یوازې نازنین وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مینه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونیسي. زه له ځوانیمرګې نازنین سره داسې ظلم نه شم کولای."

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه یې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او یوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پریوته، لاسونه یې په وینو شول. فراز په وارخطایۍ کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب یې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته باید خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوې چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خیال به ساتې. که دې وخت ته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښیي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له یاده ویستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې یې د راتلونکي لپاره هیلو ورو ورو وده کوله، خو درد یې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوی معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیارې بدلېدله، او هوا یو ارامه غږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه یې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نهشوایساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې یې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غږ کې یې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتیا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرګ درکړي، کم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژوره ساه واخيسته او خپله ګوتې يې په ګوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه يو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټيټ کړ، سترګې يې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې يې زړه ته راښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه يوازې يو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې يو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بيا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مينه لري، خو هغې لا هم د نازنين په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په يوه ژوره ساه سره يې زرغونې ته په غمګين، خو صادقانه لهجه کې وويل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنين له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بيا مينې ته لاس ورکړم او بيا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنين سره مې وليد."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتيا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بيا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تيار شوې، زه دلته يم. خو د خدای لپاره چې نا اميده مې نکړې." زما ټول اميدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتيا لري، خو هغه يې هېڅکله نه پرېښنود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د اميد يو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنيني کورنی غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز يې له غاړې لاس تاو کړ او وه يې ويل:

"زما نانځکې ته لاس وښايه، څنګه دی اوس؟"

صدف وويل:

"لالا، ښه يم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بيا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته يې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وويل:

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس ليکي."

فراز وويل:

"ښه ده، پرېږده چې درس وليکي. او ته به څه کوې؟ د درس ليکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وويل:

"لالا، نن يې ته ما ته وليکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بيا به خپله وليکم."

فراز وويل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وويل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تيروې يې."

فراز وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملګرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"ګوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه ایي واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوې. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او ویې ویل:

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وایې به پیریان دي."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته یې وویل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه یې په یاد شوه چې نازنین دلته راغله، غوښتل یې چې دی وډار کړي، بیا یې یو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب یې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خیالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ویل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه یې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ یې روښانه کړ، ګوري چې د فراز په مخ د اوښکو سیلاب روان دی. ژر یې ځان ورساوه، سر ته یې کېښناسته او د هغه اوښکې یې پاکې کړې.

زرغونې وویل:

"فرازه! ته لا نه یې ویده شوی؟ دا ژړلي دې ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې یاد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بیا د نازنین هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند یې، او تاسره یوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وویل:

"یاره، د غم زویه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړې زه ډېر بدبخته یم. یوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه یې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بیا یې فراز په تندي ښکل کړ:

"بس، زما دا د تباهی ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز وویل:

"زه پوهیږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شم، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په ټوکه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر خو ملا ته او نکاح ترو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنی په وړاندې زه سر ټیټی شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویښتانو کې لاس واهه، هوا سړه وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې پښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د ګلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شیبه وروسته چې فراز فکر شو، ویښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندي ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شیبه تېره نه وه چې په زرغونې یخنې او لړزه راغله، ټول وجود یې رپېده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي یې د زرغونې مخ او ګریوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزیدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې یې ټیټې کړې او وه یې ویل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښه، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغی خپل ځای کې کښېناستم او کرم ریبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجرې ته. هلته په انګړ کې کېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې ځلوېښتي ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچوه، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی و او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر وردردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادېږي."

مورجانې وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مه ځئ لاړ شئ، چکر ووهئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا و چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "عمه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وحش ته. حسنا او صدف له موږ نه بیلې شوې. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغوني ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنګه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیګانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړې ومه."

"خیر دی، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغوني وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښنه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړو له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغوني ورته وویل: "ته راځه، دلته کېنه." بیا یې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغوني پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغوني وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوې. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغوني ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لښتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخې مستې

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل ساه کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلی ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لاره جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته داد راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاڅې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ ځو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوي یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنده دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایۍ ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونۍ خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې ځانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلي بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د ځلوېښتې خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "مورې به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوی وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم

فراز زرغونې ته وویل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتیا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې یوازې پرېنښودم، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما زړه او بد چلند دې وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکي څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وویل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکۍ او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په ناآشنایۍ کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران یو څاڅکي په اندازه هم نده. که یو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نشي، نو بیا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار یم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بیرته ژوند ته راوګرځېدې، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا یو ځل بیا خوشاله ووینم، او بس

فراز د زرغونې په دې خبرو حیران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شریکه وه، خو بیا هم نه پوهېدو چې څنګه دې پورورې احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وویل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټیټه لهجه کې ورته وویل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزګار شوی نه یم. نازنین ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته یوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته یې برخه یې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وایي: "فرازه، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنین ځای خالي دی، او دا ځای هیڅوک نه شي ډکولی. ما د ملګرې په توګه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوی پلان لري، نو زه به په تمه یم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بیرته ژوند ته راستون شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترګو کې د خوشالۍ اوښکې راغلې، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پریږدو، فرازه.

زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنین د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنګه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړې دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او مانه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملګرې."

په دې سره فراز په هدیره کې په چڼو او سلګو شو، ښه یې وژړل، زړه یې سپک کړ. بیا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ یې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پریووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر یې بیا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه یې، فرازه؟"

فراز وویل: "زرغونې، ښه نه یم. اړیکه بنده که."

زرغونې وویل: "یوه خو ته د غم زوی یې، کله هم خوشاله نه یې."

په دې سره فراز اړیکه بنده کړه. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو یو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کیږدم."

فراز بیا ځواب ورنه کړ. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل یې.

یو ساعت تیر شو. زرغونې حسنا ته وویل: "ته به د مور جانې په موبایل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووایې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسې یې تنګوو

حسنا لاړه، د مور جانې نه یې موبایل واخیست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونه د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبایل وکتو، ګوري د نازنینې د مور نمبر دی په ویره کې کټ کې کیناستو او موبایل اوکی کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطایی کې وایي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خیر دی؟"

حسنا په ژړا کې بیا وایي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ په وهلې نه یې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې د فراز له خولې يوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور يې کوټې ته ننوزي:

"فرازه، فرازه! پاڅه زويه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاڅي. سترګې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزيږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دی کړی."

فراز د مور نه غيږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

تولـه کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنين او زرغونه دواړه مړه شوي!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندی دي!"

بيا ژر موبايل واخلي او نازنينې ته زنګ ووهي. نازنين موبايل اوکی کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدايه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبايل مچ کړي.

نازنين ورته په حيرانی سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګی وهي: "زرغونه... زرغونه چيرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته يم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاوه کړي د خوشالی نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د ورينداز نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کيسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز ځانګې ته وويل: "ماته جامې راکړه، زه ځم نازنين ګورم."

مور او ورور يې وويل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده په سر پروت دی. نه غواړو چې څه درباندې وشي."

فراز وويل: "نه، زه واده نه کوم. زه بايد نازنين وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنين او زرغونه په انديښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګی وهلې او ژړل يې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنين، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کيسه به درته وکړم."

فراز جامې بدلې کړې، د مور نه يې دعا واخيسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل يې وزرونه وکړي او والوزي، د نازنين خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کيناست، ټوله لار يې شکرونه ويستل او دعاګانې يې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نازنین چې خبر شوه فراز راځي، ځان يې لکه د ناوې سینګار کړ او په تمعه کیناسته. ټوله لار يې فراز ته زنګونه وهل.

د نازنین پلار خپل ولایت او کلي ته تللی و، او مور یې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنین کور ته نږدې شو. زنګ یې ووهه: "نازنین، ور خلاص پریږده. یو سیکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنین هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز ساه نیولی او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې یې په نازنین سترګې ولګېدې، منډه یې کړه، سلګیو ونیوه او نازنین نه يې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه یې پرېوت او ښه یې وژړل. بیا یې ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې یې وکړې.

بیا پورته شو، د زرغونې نه یې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې یې رواني وې. ژړل یې او زرغونه یې هم ښکل کړه. نازنین د لاس نه ونیوه:

"راځه، فرازه، کوټي ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټي ته لاړل او کیناستل. نازنین ته یې وویل: "خواکې مې کینه." نازنین کیناسته، او فراز یې سر په زنګون کېښود. نازنین یې اوښکې پاکې کړې او ورته یې وویل:

"فرازه، زما زړه دې له خفګانه وچوه. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کیناستو نازنین یې بیا ښکل کړه او کیسه یې ورته شروع کړه

نازنین هم خفه شوه خو کله چې یې د خپل او زرغونې اړیکي په اړه وویل نازنین غوصه شوه

فرازه دومره ژر بې وافا شوی وې چې زما د قبر کبل لا وچه شوې نه وه زما د څلویښتی خیرات شوی نه وو او تا بیا د زرغونې سره اړیکه جوړه کړي وه

زما مینه دومره کمزوره وه

او بیا نازنین زرغونې ته مخ واړوه ته خو مې دستي میراث ته بډوهلې ناسته یې اوس به هم دعا کوې چې زه مړه شم چې فراز درته پاتې شي

زرغونې خاندل نو زما څه ګناه ده داخو د فراز خوب وو څه ربښتیا خو نه وو

او کله مې چې نازنین ته د زرغونې د هغې شپې کیسه وکړه چې ماسره ویده شوې وه نو نازنین بالښت پورته کړو او دوه بالښته یې ووهلم د غم بچیه ته صبر توپک راوړم په خپلو لاسونو دې مړ کوم تا لا دې سپیرې سره شپه کړې او په ژړا شوه

لاس مې ترینه تاو کړو ګراني ته پوهیږې چې ما ستا په مرګ دومره ژړلي وو چې نور مې سترګو کې اوښکې نه وې

که دا زرغونه نه وای ما ځان وژنه کوله خو دې بیچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان یې مړ کړو

نازنین وویل که زه وای ما ورته خپله یو چارک زهر ورکول

ما د نازنین نه لاس تاوکړی وو زرغونه پاڅېده چاې پسې لاړه

ما نازنین ته وویل ګراني زه داریږم چې دا خوب مې ربښتیا نه شي او تا په ربښتیا د لاسه ورکم

نازنین وویل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه راځه ما پسې زه به درشم

زه د غم لوړې که په تا څه وشي خو بیا همدا خبره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو څه وکړو

داسې به وکړو چې مه ته راځه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درځم

کنه پياده دې ورځم

کينه د غم زويه مه ته راځه او نه زه

چې همدا اوس مړه کيږم زه درځم

نازنين مې غيږې ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو ګيلاسونه يې ډک کړ کيناسته

زرغونې وويل ښه فرازه بيا هغه شپه نور څه وشول

ما ويل بيا په ما او تا لړزه دې وخت کې مې نازنين په خوله لاس کيښود او په تشې کې يې وڅکونډلم د غم زويه بله خبره دې له خولې وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه ميراث خورې

ما بيا وويل نازنين ته پوهيږې زرغونه او زه داسې رپيدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپيدو

نازنين د غوږ نه تاو کړم نور بس کوې کنه

چای مو وڅښو ډوډۍ نه وروسته مې وويل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرګ تير شوی وو اوس مې سترګې خوږې شوې ته مې وليدې هيڅ يقين مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسې هم درپسې درځو ورو دې

نازنين وويل پاتې شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور يوازې دی

ما ويل نه يوازې ستا او د زرغونې ليدل مې ارمان وو هو لږ به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وګورم

چې کتل مو هغوی هم راغلل منډې يې کړلې له غاړې مې تاوې شوې دواړه مې ښکل کړلې او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ويلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حيرانه شوه لالا ما کله ويلي زه خبره نه يم

ولې هغه خوب کې دې راته زنګ نه وو وهلی

زرغونې او نازنين وخاندل

رخصت مې ترينه واخيسته او روان شوم په تلو کې نازنين راته اواز وکړو

ای د غم زويه ته کوټې ته راشه يو څه درکوم دا هم يوځه نازنين مخکې او زه ورپسې کوټې ته دننه شوم.

څنګه چې کوټې ته دننه شوم، نازنين د ګريوانه ونيوم او په غوسه يې وويل، "ته چېرته داسې په اسانه راځخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخيسته، ته به وايې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته يم!"

ما په ارامۍ وويل، "نازنين، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو ګوري که چا وليدو پوزه به مې پرې شي، موږ به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنين په خندا وويل، "ته دې د خپلې پوزې غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنين په غوصې سره راته وويل، "ته لا راته خاندې؟" او بيا يې د غوږه ونيولم او کش يې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته په عاجزۍ وويل، "نازنين، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بيا به زرغونه پوهه شي!"

نازنين په موسکا کې وويل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بيا يې غاړه راکړه."

راته يې وويل، "خو د غم زويه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وويل، "نه نازنين، واده ته يوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تياريانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنين ښه کلک نيولی وم او ښه ډېر ډېر يې ښکل کړم. ما ورته وويل، "نازنين، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنين په خندا کې راته وويل، "نه، دا مې دې دې خوا کړه!" او بيا يې په مېږ داسې کلک غاښ ولګوه چې د هغې غاښونه مې په مېږ کې دننه شول. ما د شرم او ويرې له کبله چيغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بيا يې راته وويل، " د غم زويه، دا ياد ساته، زه به دې يادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنين تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وويل، "ته لږ ننږدې شه." نازنين په بېړه وويل، "ځه، ځه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وويل، "شکر چې خوب و. د نازنين په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

نازنين له شا خوانه کش کړم ځا ځه خير ديته خفه وې زه به دې خوښه شم دا دوه ورځې ښې په خوشالۍ سره تيرې کړه نوره خوشالي دې ختميږي دومره به دې وکړوم چې دا ميراث خوره دې له ياده اوباسم

ما وويل نازنين ته مې يوځل بيا پرېږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنين د لاس نه کش کړم هله ځه چې بيا دربادې شپه راځې

مخه خه مو وکړه او ترينه روان شوم

زرغوني نازنين ته وويل د عمه لوري کوشش وکه چې د هميشه لپاره فراز او د هغې کورنۍ خوشاله وساتې د فراز کورنۍ ډيره مينه ناکه او ښه کورنۍ ده فراز خو دې هسې هم خاوند دی ته به کوشش وکړې چې د کورنۍ او خپلوانو زړونه يې خپل کړې نو ته به بيا خوش قسمته اوسې.

داسي نه وي چې يواځې فراز خپل کړې او نور شاته کړې دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولی.

ژوند او سکون د ټولې کورنۍ په موجوديت کې وي

که خبره شوم چې هغوی دې خفه کړي نو د عمه لورې زما خبره په خلاصو غوږونو واوره چې راځم او د بنې په سر در باندې کينم

زما خبره دروغ ونه ګڼې

نازنين وخاندل او وې ويل هو نو ته خو په ترپ ناسته يې زما ميراث ته او ته بې غمه شه دا موقع به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتې کم

زرغوني وويل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټې ته

فراز کلي ته ناوخته ورسيدو په ټوله لاره کې يې کليوالو ورته زنګونه وهل چې هلکه شپې ته مو درله د نکريزو پروګرام جوړ کړی چې وختي راشې.

فراز چې ورسيدو ورونو يې حجره جوړه کړې وه څراغونه يې په کې روښانه کړي وو د چايو انتظام يې کړی وو

لږه شيبه وروسته د کلي هلکان سره د نکريزو منګي او رباب سره راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروګرام جوړ شو هلکانو ګډاګانې او سندرې شروع کړې

کلیوال ځوانان خو داسې پروګرامونو ته بهانه ګوري چې ټول سره یو ځای شي

فراز به کله کله د خپل لیدلي خوب فکر کې لاړو تکان به یې وخوړو

دې وخت کې نازنین زنګ ووهو فراز موبایل اوکی کړو

نازنین چې د خلکو شور چکې سندرې او د ساز اواز واوریدو فراز ته یې وویل نې نې ماته به سندره وایې موبایل دې مخامخ جیب کې واچوه مه یې بندوه

فراز د حجرې نه ووتو او نازنین ته یې وویل د غم لورې شرم دې دا خلک به څه وایي

بس خلک چې هرڅه وایي زه یې کیسه کې نه یم ماته به سندره وایې

فراز وویل ته یې څه کیسه کې یې شرم ته ما جوړوې خو زما خبره هم یاد لره چې بیا زه هم درباندې یو کار کوم

نازنین وویل بس ماته قبول دي ستا هر شرط خو ماته سندره ووایه

فراز وویل سمه ده خبرې به نه کوې

حجرې ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه یو دوه سندرې ووایه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره به مې ویل هلکانو ښه خبره نه ده بده ده چې زه سندرې ووایم خو کش یې کړم

زه هم کیناستم او سندره مې شروع کړه

ستا میني دیوانه کړم مجنون یې مستانه کړم

ستا میني دیوانه

لیلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

لیلو خمارو سترګو زه ورک په بیابانه کړم ستا میني دیوانه

مجنون ویلي لیلي نور مه کوه ګیلي

زما سره پخلا شه چې جوړه یارانه کړم ستا میني دیوانه

لیلا ویل مجنونه لک راشه جیګر خونه

یو ساعت راسره کینه چې ځان مې مستانه کړم

ستا میني دیوانه

چې محبوبه دې زنګوینه

وا د غاړې لونګینه نن دې دوران دی

دا دوه سندرې مې وویل نور ترینه شاته شوم موبایل مې له جیبه غلي وویسته او په ارامه له حجرې ووتم

نازنین او زرغونې وویل مننه کوم ډیر خوند یې وکړو

ما ورته وویل نازنین زما شرط ته هم امده اوسه او یاد یې لره

ویل یې سمه ده خو خیر دی اوس نه یې ووایه چې ځان اماده کم

ما ویل اوس یې نه وایم پیا یې چې وخت راغی درته یې وایم

زرغونې غږ کړه فرازه که ستا شرط یې ونه منلو نو بیا ماته ووایه چې په زور یېورباندې ومنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل سمه ده زه ځم حجرې ته تاسي ویدې شئ

لاړم حجرې ته هلکانو نکریزې واخیستي او راته یې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروګرام ختم شو څه هلکان لاړل او څه حجره کې ویده شول

ما ترینه اجازه واخیسته فیاض مې ورسره پریښودو او زه کور ته دننه شوم ویده شوم

سهار وختي پاڅیدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروګرام برابر کړو چې باید نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسې تګ دې واپس ایله ماښام ته ورسیږو نو د ماښام نه واده شروع کیږي او بله ورځ غرمه ختمیږي

ټوله ورځ مو په منډو تیره کړه ماښام ته بیا د نکریزو پروګرام شو د تره زامنو او لورګانو پروګرام نیولی وو بیا تر نیمې شپې کیناستو

سهار شو موټرې مو وغوښتلي د تګ لپاره څلور موټرې شوې د کلي څه ځوانان او مشران مو هم واخیستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروګرام لپاره فیاض سره د تره زوی مې ماما دوه زامن یو څو کلیوال پاتې شول

مور مې راسره شوه څانګه او وریندار مې پاتې شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیګر څه خپلوان او کلیوالي ښځې او انجونې هم راتلل نو دوی مو د کور لپاره پریښودې

ورور مې میرویس کاکا ته زنګ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر یو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسوه ډوډۍ مو وخوړه

میرویس کاکا ته مو وویل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو

زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل

دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوې نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لورې دا واخله

ورور مې په تره زوی ډیر ټینګار وکړو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسې وشول قضا مازیګر کورته ورسیدو

کلي ته په رسیدو ځوانانو وسلې ویستلې او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخې ته په منډه شول یو چیغه او د خوشالی شور جوړ شو

کلیوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکې زمونږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاکلیټونو باران جوړ شو لپې لپې راوریدل

د موټر نه ښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشې کړه نه ښکته کیده غوښتل یې ما وزوروې ما خپل دستمال څانګې ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې یې ښکته کړم

نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بیا د میوو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولی وو چې ونه لګیږي

لاړو د ناستې ځای یې جوړ کړی وو هلته کیناستو امپیټري چالانه شوه او ګډاګانې شروع شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه او ځانګه راغلل زه یې هم کش کړم او نازنین یې هم پاځوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دی

نازنین غلي شانتي زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړېما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروګرام هم شوی وو

ما پسې مي ورور راغی ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړی نکاح دې وتړي

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نشئ کولی چې خپلې کور ودانې سره وګورئ تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساته انتظار کوئ

ما ځټ وګروه زرغونې خیر دی دروازې نه یې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل ښه په ګرمه کې وو ګډاګانې سندرې خوشالي لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکوه زړه مي درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیارې کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکی او میز کیښود زه یې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهلې هلته کور کې هم د تخت شانی مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکی ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کټل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهلې ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لاړ شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پټ پټک کوئ څه خبره ده

ما ویل هیڅ هسې دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دې سره نازنین مسکی شوه او زرغونې ښه وخاندل

د نکریزو پروګرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسې په درز کې شروع وو

شپه نیمې ته رسیدلې وه کور کې ارامي شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلي ښځې تللي وې یواځې خپلوان پاتې وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راوویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړئ زما د خوب وخت پوره شوی غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راووځئ

لږه شیبه وروسته د کوټې نه د خندا اواز راغی زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ یې په سر واخیست

میسج یې وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه فراز جانه د قانون له مخې نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولې شئ د مور په کوټه کې ارام وکړئ سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته ښه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دوی حجره کې ارام کوم

پاڅیدم انګړ کې مې ټوخی وکړ او د دروازې په طرف مې د تګ تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل څانګه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ راځه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملګرو خواته تاسو ته ښه شپه

همداسې ووتلم زرغونې ډیرې چغې کړې زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راوستې یم ژر راشه کنه خپله درپسې درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او څانګه پوهه شه زه نه درځم

وې لیکل شرم دی د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبایل بندوم قرارې ویده شئ

موبایل مې بند کړ

ګورم چې راپسې یې د ماما وړه لور ولیږله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخی مې وکړ انجونې له کوټې ووتې څانګه د دروازې مخکې ولاړه وه ویل یې اول به روپۍ راکوې بیابه دننه ځې.

ما ویل دا رواج خو والله که په یوګاندا کې هم اوسي دا کوم رواج دی

ویل یې بس دا زما رواج دی

زما جیب کې د شلو روپو کاپۍ ټولې مې ورته ورکړې رانه په خوشالۍ سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وویله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د څوارلسمې سپوږمۍ ناسته وه په لیدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غیږه کې ونیوله په ټوله کوټه کې مې وګرزوله بیرته مې تخت کې کینوله او ښه ډیره مې ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې لیونې جوړ کړیشی نور به ترمرګه درسره یم مه ورخطا کیږه

ما ویل نازنین زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر مې پخپل غیږه کې کیښود او ورته مې کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین په خندا شوه او وې ویل خدایه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو کله یې جلی نه ده لیدلې همداسې راته ګوري

ما ویل نازنین خبره د ښایست ده نن که حورې هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرمیږي نن ته ډیره ښایسته ښکارې

نازنین کیناسته ځانته یې نږدې کړم او ښکل یې کړم فرازه زما خاونده زما دنیا زما وجوده زه د الله نه ډېره شکرګزاره یم چې اول یې ته زما ژوند ته راوړلې او بیا یې راته د ټول عمر لپاره راکړې.

او بیا یې وویل فرازه راځه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله یو بل ته ورسولو

ما ویل سمه ده راځه زه په لمانځه ودریدم دا هم راغله زما سره جوخته ښي لاسته ودریده لمونځ مو وکړو او بیا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نیک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنین زما په زنګون سر کیښود فرازه ته پوهیږې چې ما ددې وخت څومره ارمان کړی وو ما ویل کله به وي چې زه مې د فراز په غیږه کې سر کیږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وویل نازنین زه ډیر خوش قسمته یم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هیڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بیا مو د فامیل خبرې شروع کړې

نازنین وویل بس که فرازه زه په هرڅه پوهیږم ترڅو چې ژوندی یم دا موقع به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکایت وکړي زه به ستا د کورنی داسې قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خویندو او ورونو

ما نازنین له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنین د ښکلولو راغی وې نیولم ما ویل نازنین لږ صبر دا ګروپ به ګل کړم بیابه کیسې کوو

ګروپ مې ګل که نازنین ښه ښکل کړم بیا یې سر زما د سر لاندې کیښود او ځانته یې نږدې کړم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

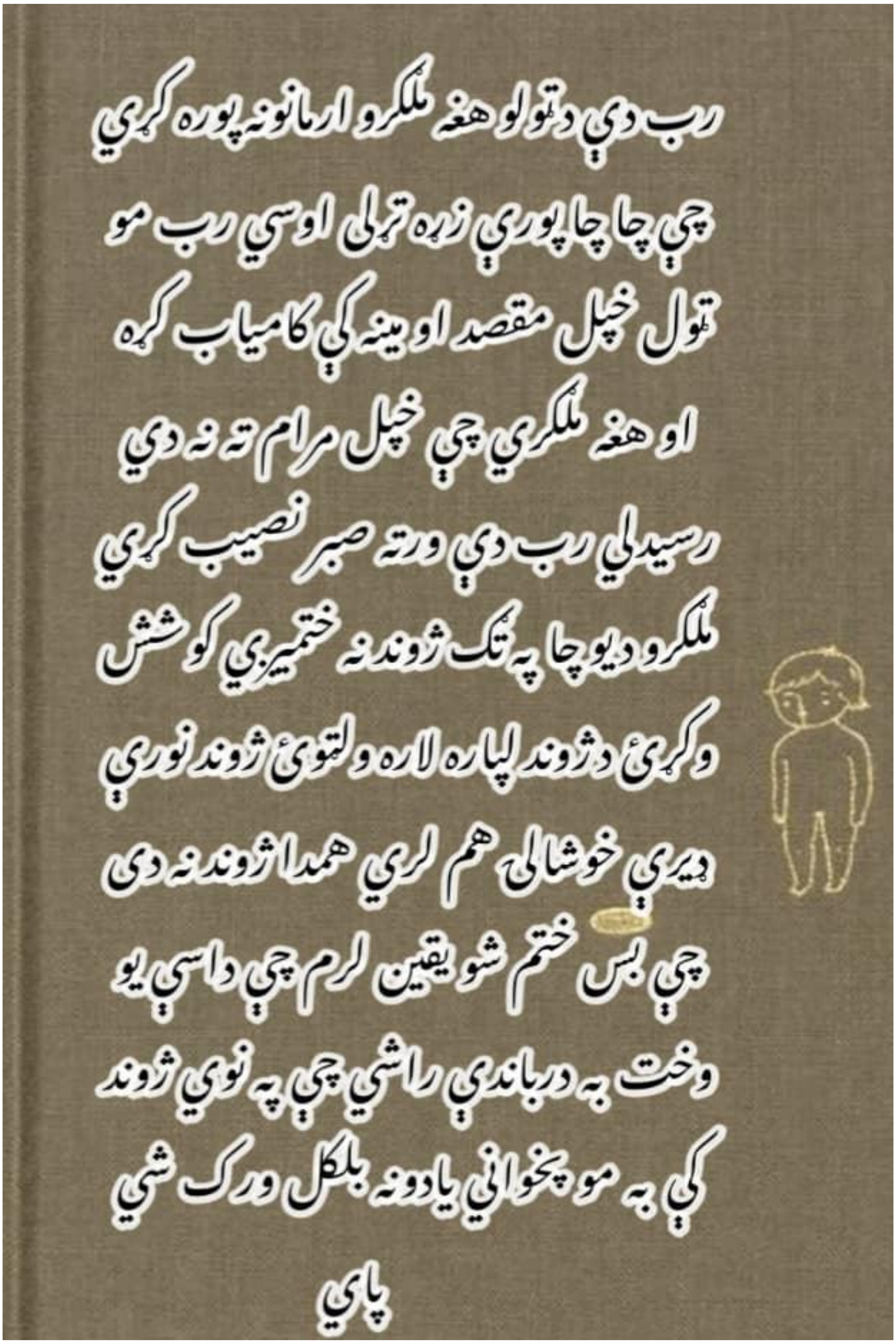

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library